2013
КВІТЕНЬ
№4 (243)

УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

СВЯТІШИЙ ОТЕЦЬ ФРАНЦИСК - 266 ПАПА РИМСЬКИЙ

Брати-новики з Крехівського монастиря у Києві

Скаути вітають блаженнішого Любомира Гузара з 80-річчям

СЛОВО БОЖЕ У ВАШУ РОДИНУ
Передплачуйте "Місіонар":

Передплатний індекс 23959

1 міс. - 5,6 грн.
3 міс. - 18,8 грн.
6 міс. - 33,6 грн.
1 рік - 61, 6 грн.

о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ
головний редактор

«МОЛІТЬСЯ ОДИН ЗА ОДНОГО!»

Слава Ісусу Христу!

Дорогі наші читачі, кожен з нас разом з численними вірними Католицької Церкви та багатьма далекими від неї минулого місяця з трепетом у душі очікували на вибір 266-го Вселенського Архиєрея Франциска, наступника святого апостола Петра. Несподівана заява попереднього Папи Бенедикта XVI викликала певне сум'яття серед католиків, багато хто готувався до приходу останнього папи, як голосять деякі підозрілі пророцтва.

Прикро визнавати, але сьогодні християни, які мали б бути зразком сильної правдивої віри для інших, вагаються, як Петро на морі серед бур і вітрів, у силі Божій, готові повірити в будь-що, але не в слова самого Господа: «Тож і Я тобі заявляю, що ти – Петро (скеля), і що я на цій скелі збудую мою Церкву й що пекельні ворота її не подолають (Мт. 16, 18). Господь сильніший за зло.

Факт успішного вибору наступного Намісника Христового на землі незаперечно свідчить, що Всемогутній Творець, Який Своєю милосердною рукою підтримує життя всієї Вселенної, Який пильно чуває над усім тим, що діється у світі, в житті кожної людини, з великою любов'ю піклується Своєю Церквою, яку раз назавжди заснував у Своєму творчому повелінні. Запевняє нас Христос у вірності Своїх обітниць: «Небо й земля пройдуть, слова ж Мої не пройдуть» (Мр. 13, 31). Все промине, але Церква Божа, спільнота святих пробуватиме вічно в Царстві Отця.

У цей рік Віри, особливо у час Великого посту нам, християнам, варто ще раз і ще раз посилено зміряти та зважити свою віру, а ще важливіше – перевірити її правдивість. Бо практика життя показує, що багатокому віри зовсім не бракує, вона досить велика і переконлива, але що з того? – Вона неправдива, і тому безплідна! Люди вірять у нісенітниці...

Подивіться, дорогі читачі, як Господь дбає про нас, про нашу Церкву, пославши нам Свого гідного наступника Папу Франциска, який вже тепер, не так ще добре знаний, викликає велике довір'я серед вірних Церкви та поза її спільнотою. Ми не покинуті! Сам Христос нас запевнив: «Не полишу вас сиротами» (Ів. 14,18). «Я з вами по всі дні аж до кінця віку» (Мт. 8, 20).

Новообраний Святіший Отець Франциск, вийшовши перед лице тисяч вірних, зібраних на площі Петра, звернувся дуже важливими словами: «Моліться один за одного!» Саме тому, починаючи вже з наступного місяця, на сторінках нашого часопису ви зможете висловлювати свої прохання про молитву за себе, за своїх рідних і близьких. Таким чином «Місіонар» стане вузлом єднання в молитві багатьох християн. Ми одна Церква. Коли ми перебуваємо в молитві одні за одних, ми єдині, а отже – сильні, нездоланні. У такій молитві зростає й твердне наша свята віра, полум'я любові шириться від серця до серця. Отож, чим більше світ нас вабить і нищить, тим із більшою певністю ми заявляємо, що ми – діти Божі, ми любимо Його понад усе, ми вірні Йому в усьому, ми твердо тримаємося Христової Церкви і пекельні ворота нас ніколи не подолають!

ЗМІСТ

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА КВІТЕНЬ 6
НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ТРАВЕНЬ 7
ПОКРОВИТЕЛЬ НА ТРАВЕНЬ
БЛАЖЕННІ, ХТО, НЕ БАЧИВШИ, УВІРУВАЛИ 11
АПОСТОЛИ ХРИСТОВІ ПРО ЄДНІСТЬ 14
СЛОВО БОЖЕ В МОЄМУ ЖИТТІ 15
ХРЕСТ ІЗ РОЗП'ЯТТЯМ КІНЦЯ XV СТОЛІТТЯ
ЯК ОБИРАЮТЬ ПАПУ 19
ВІД ПІЗНАННЯ СЕБЕ ДО ПІЗНАННЯ БОГА
СВЯТІШИЙ ОТЕЦЬ ФРАНЦИСК, 266 ПАПА РИМСЬКИЙ 23
НОВИНИ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ
«МОЛІМОСЯ ЗАВЖДИ ОДНІ ЗА ОДНИХ» 26
НА МНОГІЇ ЛІТА, ВЛАДИКО!
СЕРЦЕ, ЩО ГОРІЛО... 29
БРАТИ-НОВИКИ З КРЕХІВСЬКОГО МОНАСТИРЯ ВІДВІДАЛИ КИЇВ
ПРЕЗЕНТАЦІЯ «ДРАМИ ЦЕРКВИ» В ІВАНО-ФРАНКІВСЬКУ 34
ВОЛСВИНСЬКИЙ СВЯТО-ВОЗДВИЖЕНСЬКИЙ ВАСИЛІЯНСЬКИЙ МОНАСТИР
ЧИ ПРОБЛЕМИ МОГО БЛИЖНЬОГО Є ТІЛЬКИ ЙОГО ПРОБЛЕМАМИ? 37
СВЯТИЙ ШАРБЕЛЬ ДОПОМІГ
РЯДКИ ПОЕЗІЇ 48
ДЯКУЄМО ТОБІ, БОЖЕ
КРОСВОРД «ПАПСЬКИЙ» 50

МІСІОНАР

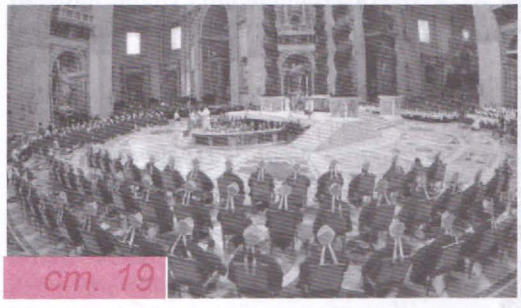
ст. 19

ст. 26

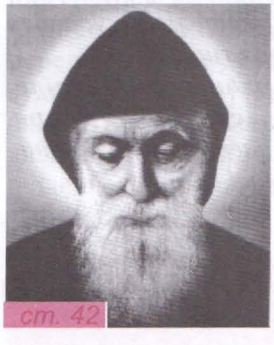
ст. 42

ст. 37

ст. 11

Головний редактор:
о. Віталій Попадюк, ЧСВВ

Заступник головного редактора:
о. Христофор Ганинець, ЧСВВ

Редакційна колегія:
о. Корнилій Яремак, ЧСВВ
о. Севастіян Бондаренко, ЧСВВ
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
о. Миколай Микосовський, ЧСВВ
бр. Юстин Борис, ЧСВВ

Літературний редактор і коректура:
о. Віталій Попадюк, ЧСВВ

Дизайн і комп'ютерна верстка:
о. Севастіян Бондаренко, ЧСВВ

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.
Часопис виходить раз у місяць

Передплатний індекс – 23959

Адреса редакції:
"Місіонар", вул. Б. Хмельницького, 36,
м. Львів, 79019
тел/факс: 272-46-94
e-mail: misionar@ukr.net URL: www.osbm.in.ua

Підписано до друку 25.03.2013 Формат 70x100 1/16.
Друк офсетний.
Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. Фарбо-відб. 5,7.
Обл.-вид. арк. 5,0. Зам. Тираж 5000 прим.

ЦІНА ДОГОВІРНА
Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян
«Місіонер». 80300, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
Редакція зберігає за собою право виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

©Журнал «Місіонар», 2013

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

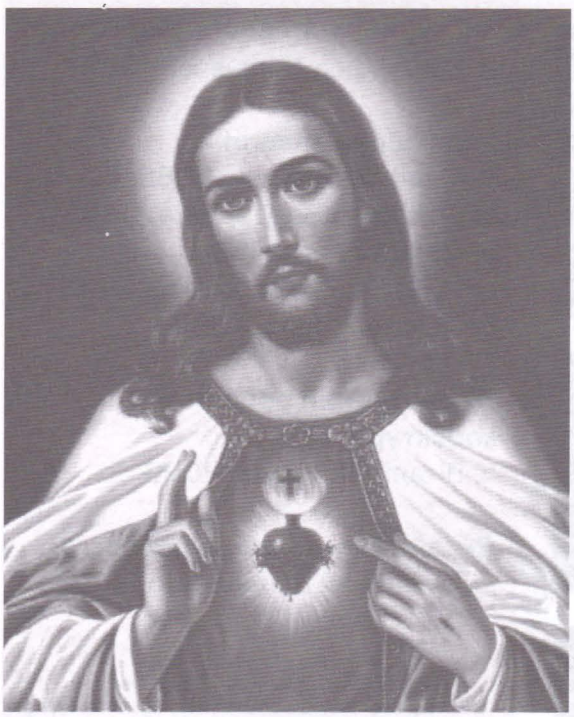

О Найсвятіше Серце Ісуса, помилуй нас!

О Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня як винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, покровителю і заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА КВІТЕНЬ

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб прилюдне й молитовне визнавання віри було джерелом життя для вірних.

МІСІЙНИЙ: Щоб помісні Церкви на місійних теренах були знаками і знаряддям надії та воскресіння.

МІСЦЕВИЙ: Щоб під час Великого посту християни України намагалися здобути богословські чесноти віри, надії та любові.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ТРАВЕНЬ

підготував о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб відповідальні за правосуддя завжди керувалися справедливістю і здоровим сумлінням.

Кожній людині притаманна свобода дії, свобода вибору, кожна людина є здатна осмислено, з урахуванням можливих наслідків обирати той або інший варіант поведінки, а тому має нести відповідальність за свій вибір. Правосуддя, яке існує у кожній державі, покликане стояти на сторожі цієї поведінки – це справедливість у дії. Важливою рисою такої справедливості є те, як ми бачимо її етичний зміст. А він часто-густо пов'язаний із проблематикою економічною, політичною, правовою. Справедливий, чесний, непідкупний і неупереджений суд буде тільки, коли прийде останній час, і людство постане перед небесним Суддею, а всі інші земні суди і судді – це тільки тінь від справедливості Божої. У сьогоднішній час можемо впевнено говорити, що гуманізм, повага до людської особи процвітає, як ніколи – з одного боку, а з другого, якщо згадати суд у Середньовіччі над «відьмами» і суд над політичними в'язнями незалежної України, то можна поставити знак «дорівнює». Тільки у ті часи площина була цілком духовна, а сьогодні – цілком матеріальна. Вищезгаданий вектор заангажованості настільки опустився у матеріальні «цінності», що про справедливість, мораль і сумління можна почути тільки у церкві, глухому селі. Правосуддя, а до нього входять живі люди, вдягається у колір більшості, тому що боїться за себе і за рідних, за соціальний статус. Кажуть, що справедливості домогтися не так вже й важко, складно потім вберегтися від її «побічних ефектів». Господь милосердний, але справедливий, і тому завжди знайде спосіб, як захистити «голодних і спрагнених правди» і як навернути чи покарати свідомих налогових грішників.

МІСІЙНИЙ: Щоб семінарії, особливо в місійних Церквах, формували пастирів за Серцем Христовим, цілковито посвячених проповідуванню Євангелія.

В одній зі Своїх появ св. Маргариті Алякок Ісус Христос, показуючи Своє зранене Серце, сказав: *«Ось Серце, що так дуже полюбило людей і нічого не щадило, а навіть Себе вичерпало й винищило, щоб тільки показати їм Свою любов»*. Те саме, тільки іншими словами передав нам митрополит Андрей Шептицький про культ Христового Серця. Велетень духу під цим культом розумів цілу особу Христа-Богочоловіка: *«Властивим предметом культу Христового Серця – говорив він – є все те, що в людській природі Христа може бути і підтягнене під той символ, хоч навіть і не походить з внутрішнього афекту любови, як наприклад, ціла Його наука, Його мудрість, всі Його чесноти, всі молитви,*

всі справи, установи і заряджження. Уживаючи термін «Христове Серце» як символу цілого, такого багатого внутрішнього життя в Христі, приписуємо все те Його любові. Усьому тому поклоняємося, в тому символі маємо знамениту синтезу та конкретний знак безконечних скарбів Христової душі й безконечної скарбниці безцінних дарів для нас». Саме до такого відданого подвигу покликані особи, які навчаються у семінаріях, в інститутах богопосвяченого життя тощо. Все життя пастирів церкви, місіонерів має бути таким винищенням, вичерпанням у доброму значенні, щоб цілковито заповнити своє нутро служінням ближнім, проповідуванням Євангелія власним життям. Всяке покликання є служінням, не просто роботою, до нього має лежати серце і душа. Це ніби індикатор. Одвічне питання про покликання є водночас і питанням про сенс життя. Для чого я живу? Чому моє життя має бути вдалим? Як я хочу його прожити? Дати відповідь на ці запитання ми зможемо тільки тоді, коли надамо своєму життю зміст. Вигадувати щось самому про сенс життя людина не має права. Існує велика відмінність між питаннями: Що хочу **я** вчинити зі своїм життям? і: Господи, що хочеш **Ти**, щоб я вчинив? Вже сама форма запитання впливає на наше майбутнє: чи я буду зводити споруду свого життя за власним проектом, чи «житиму за покликанням», а керівництво передам Господеві?

МІСЦЕВИЙ: Щоб окрилені вірою у Христове Воскресіння українці навчалися цінувати Божі дари у щоденному житті.

Христове Воскресіння – це фундамент нашої віри. Апостоли, проповідуючи святе Євангеліє, часто покликуються на Христове Воскресіння як найсильніший доказ правдивості науки Христа. *«А коли Христос не воскрес, – каже святий Павло, – то марна проповідь наша, то марна й віра ваша... Але ж Христос таки справді воскрес із мертвих, Первісток померлих» (1 Кор. 15, 14; 20).* Правда про Христове Воскресіння і християнська релігія є нерозривними. Великдень – це певна запорука нашого Воскресіння для щасливого вічного життя. Історичний факт Христового Воскресіння – найбільш впливовий факт в історії людства. Без цього факту наша історія і сучасність виглядали б зовсім не такими, якими вони є зараз. Не існувало би свобод ані демократії, не існувало б пошани до людської особи. Страх перед смертю і відчай від неможливості вирватися із зачарованого кола історії сповнювали б нас. Тільки завдячуючи тому, що Христос дійсно воскрес, що Він живий і надалі присутній в нашій історії, маємо на Кого опиратися у боротьбі за свої свободи з розумінням того, що ми є дітьми Найвищого Царя. Від розуміння цього факту у нас виростають крила надії і з'являється сила злітати до духовних висот. Ми можемо тверезо мислити і не помилятися у земному житті. Християнська віра знає, що після всього земного існує завершення – потойбіччя, де вічна туга знайде спокій: *«Те, чого око не бачило й вухо не чуло, що на думку людині не спало, те наготував Бог тим, що Його люблять» (1 Кор. 2, 9).* Від зусиль і вірності людини залежить, чи вона доступить Божого щастя – вічного життя у небі, цього найбільшого дару, про який можна тільки мріяти.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ТРАВЕНЬ:

ПРЕПОДОБНИЙ ВІТАЛІЙ ОЛЕКСАНДРІЙСЬКИЙ

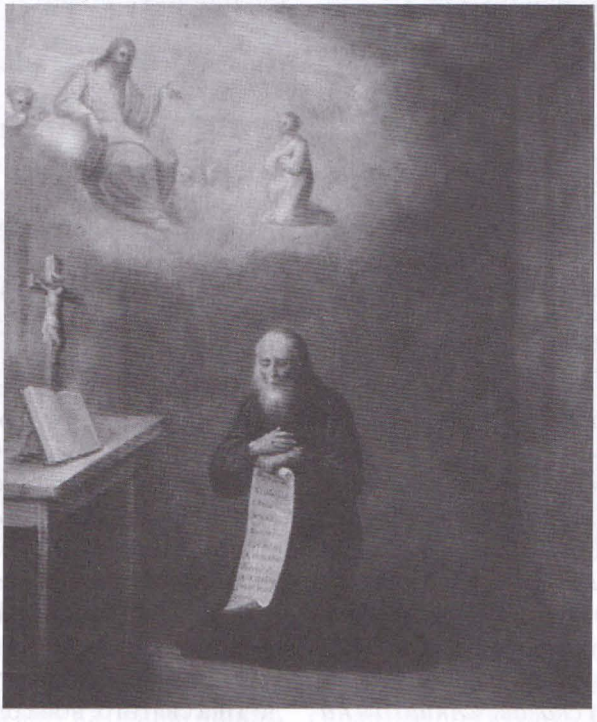

ДЕНЬ В КАЛЕНДАРІ 5 ТРАВНЯ

Святий Віталій, досягнувши старості (60 років), осмілився взяти на себе надзвичайний подвиг: він записав до себе в Пом'яник всіх блудниць Олександрії та почав старанно молитися за них. Преподобний трудився з ранку до вечора, і заробляв кожен день 12 мідних монет. Увечері святий купував собі один біб, який з'їдав не раніше заходу сонця. Решта грошей він віддавав одній з повій, до якої приходив на ніч і говорив: *«Благаю тебе, за ці гроші стережи себе в чистоті цю ніч, не гріши ні з ким»*. Потім преподобний замикався з блудницею в її кімнаті, і поки блудниця спала, старець всю ніч молився, читаючи псалми, а вранці тихо йшов від неї. І так він робив кожен день, відвідуючи по черзі всіх блудниць,

причому брав з них клятву, що вони збережуть в таємниці мету його відвідин. Мешканці Олександрії, не знаючи правди, обурювалися поведінкою ченця, всіляко ображали його, а він покірно терпів всі насмішки і тільки просив не засуджувати інших.

Святі молитви преподобного Віталія врятували багатьох грішних жінок. Одні з них пішли в монастир, інші вийшли заміж, треті почали чесно трудитися. Але розповісти про причину свого виправлення і тим зняти звинувачення з преподобного Віталія вони боялися – їх зв'язувала клятва, взята святим. Коли одна з жінок порушила її і стала виправдовувати ченця, вона впала в біснування. Олександрійці після цього не сумнівалися у гріховності преподобного.

Деякі клірики, що спокусилися поведінкою ченця, доносили на нього святому Патріарху Івану Милостивому. Але він не повірив донощикам і сказав: *«Перестаньте засуджувати, особливо ченців. Хіба ви не знаєте, що сталося на Першому Нікейському Соборі? Деякі з єпископів і кліриків принесли один на одного письмові доноси блаженної пам'яті царю Костянтину Великому. Він звелів принести запалену свічку і, навіть не прочитавши писання, спалив їх і сказав: «Якщо б я на власні очі побачив, що грішить єпископ, або священик, або інок, то покрив б такого своїм одягом, щоб ніхто не бачив його гріха»*. Так мудрий святитель присоромив наклепників.

Преподобний Віталій продовжував свій важкий подвиг: будучи перед людьми грішником і перелюбником, він приводив заблуканих до покаяння.

Одного разу, виходячи з місця розпусти, преподобний зустрів юнака – блудника, який з лайкою вдарив його по щоці і закричав, що чернець ганьбить ім'я Христа. Преподобний відповів йому: *«Повір мені, що за мене, смиренного, і ти отримаєш такий удар по щоці, що вся Олександрія збіжиться на твій крик»*.

Через деякий час преподобний Віталій оселився в невеликій келії і в ній вночі помер. Тоді ж таки перед юнаком, який ударив старця, з'явився страшний біс, вдарив його по щоці і закричав: *«Ось тобі удар від ченця Віталія»*. Юнак почав біснуватись. Він у нестямі качався по землі, рвав на собі одяг і кричав так голосно, що зібрав безліч народу.

Коли через кілька годин юнак отямився, то побіг до келії преподобного, волаючи: *«Помилуй мене, рабе Божий, що я згрішив проти тебе»*. Біля дверей келії він остаточно прийшов до тями і розповів присутнім про свою зустріч з преподобним Віталієм. Потім юнак постукав у двері келії, але не отримав відповіді. Коли двері зламали, то побачили, що преподобний переставився до Бога, стоячи на колінах перед іконою. У його руках був сувій із словами: *«Мужі олександрійські, не осуджуйте раніше часу, поки не прийде Господь, Праведний Суддя»*.

У цей час прийшла біснувата жінка, покарана преподобним за порушення таємниці його подвигу, доторкнувшись до тіла святого, вона одужала і розповіла народу про все, що трапилося з нею.

Коли про смерть преподобного Віталія дізналися врятовані ним жінки, вони зібралися і розповіли про чесноти й милості святого. Святитель Іван Милостивий радів, що не повірив наклепникам і не засудив праведника. Потім при великому натовпі розкаяних жінок, навернених преподобним Віталієм, святий Патріарх урочисто проніс його останки через все місто і віддав їх чесному похованню. З тих пір багато олександрійців поклали собі заповіт не засуджувати нікого.

БЛАЖЕННІ, ХТО, НЕ БАЧИВШИ, УВІРУВАЛИ

о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Віра звершується у звичайних обставинах

Роздумуючи про віру на основі опису життя праотця Аврама, можна побачити, що насправді надприродна віра – динамічне поняття, вона вимагає від людини завжди і знову відповідати Богові на Його заклики. Можемо ствердити, що віра – це не наше уявлення про Бога, а довір'я до Нього, тобто спосіб наших стосунків з Богом. Як і в кожних стосунках між особами, стосунки людини з Богом постійно змінюються, вдосконалюються, а над усе потребують постійної уваги. Наприклад, якщо ми довго не спілкуємося із своїми знайомими чи друзями, зв'язки з ними слабшають і дедалі менше спільних справ нас пов'язують. Подібно і з Богом: чим менше ми перебуваємо з Ним у спілкуванні, злуці, тим більше слабне наш зв'язок із Ним, а тим самим віра.

Щоб більш глибоко зрозуміти характер надприродної віри, потрібно поглянути на деякі інші обставини життя Аврама. Він вийшов із свого дому і вирушив у Ханаан, коли був уже поважного віку (пор. Бут. 12, 4). Його дружина Сараї була неплідна, тому вони не мали дітей (пор. Бут. 16, 1). Бог кличе Аврама, обіцяючи йому три речі: землю, потомство і благословення (пор. Бут. 12, 1-3). Захоплений

словом Господнім, передчуваючи, що Його слова ведуть до життя, Аврам пускається в дорогу, разом із челяддю і худобою, переходячи від зупинки до зупинки, мандрує в напрямку, який вказує йому Господь.

Не треба думати, що Аврам постійно розмовляв з Богом і міг просто так викликати Всемогутнього на бесіду. Бог справді об'являвся йому у надприродних явленнях, наприклад безпосередньо у вигляді трьох мандрівників (пор. Бут. 18, 1-8), коли то Аврам бачив Божу постать, міг до Нього промовляти і відразу чув Його відповіді. Та це не було надто часто. Більшість часу для Аврама пройшла у звичайних домашніх заняттях, як кочівника, який переходив з одного місця на інше, шукаючи поживи для себе і для своєї худоби. Він звертався до Бога у молитві й уважно прислухався до Його відповідей у своєму сумлінні. Можемо навіть стверджувати, що основним способом спілкування з Богом був голос Аврамового сумління.

Після тривалої подорожі Аврам прибув у Ханаан, у місце Сихем, біля діброви Море, і саме тут Бог об'являє, що наміряє цю землю дати в посілість йому та його потомству: «Зведи очі й поглянь з місця, де стоїш, на північ, на південь, на схід і на захід. Бо всю землю, що ти її бачиш, дам тобі і твоєму потомству навіки. Зроблю твоє потомство, як земний порох; хто може злічити земний порох, той і твоє потомство злічить. Отож устань і пройди всю землю, вздовж і завшир, бо Я дам її тобі» (Бут. 13, 14-17).

Проте, Божі обітниці не забезпечують Аврама і його спільноту перед голодом чи заздрістю людей. Від голоду він мусить перебратися на якийсь час до Єгипту і, переживаючи за життя у можливій суперечці за жінку з «нерівним суперником», єгипетським фараоном, спонукає дружину до обману, ставлячи цим свою родину на межу знищення (див. Бут. 12, 10-20). Рятує їх пряме Боже втручання, хвороба фараона і надприродне об'явлення. Аврам повертається в Ханаан до звичайних справ і способу життя. Він мандрує ханаанською землею від оазису до оазису, кожного разу складаючи і знову розкладаючи свої намети, облаштовуючи стійла і місця водопою, виготовляючи засоби для прожитку і продажу. У книзі Буття читаємо, що з часом з'явилися розбіжності між Аврамовими і Лотовими працівниками, тому вони покидають одне одного і Лот, Аврамів небіж, поселяється в місті Содомі. Аврам же продовжує свій шлях. Тимчасом, переселення Лота в Содом було не зовсім вдалим. Незабаром настала війна, Содом було подолано і Лот потрапив у полон. Дізнавшись про це, Аврам швидко формує досить великий військовий загін і разом із союзниками перемагає ворога й визволяє свого небожа. При цій події зустрічається із Мелхиседеком, священиком Всевишнього Бога, якому приносить у жертву десятину (пор. Бут. 13-14).

Аврам живе звичайним життям. Він очікує здійснення Божих обітниць, але насправді у його житті нічого не змінюється. Бог обіцяв йому потомство, але Сараї, його дружина, і далі залишається безплідною; Господь обіцяв дати йому землю, але в Ханаані він і далі кочівник та приходень. Мандруючи, Аврам молиться і розмовляє з Господом. Ці його молитви відверті та щирі. Він відкриває Всевишньому свої труднощі і турботи. Молиться вдень, і Бог виводить його надвір, щоб Аврам порахував пісок (пор. Бут. 13, 16).

Молиться також і вночі. Господь виводить його, щоб він поглянув у небо й порахував зорі: «Глянь же на небо і злічи зорі, коли можеш їх злічити!» І сказав до нього: «Таке буде твоє потомство». І

повірив Аврам Господеві, й Він зарахував йому те за праведність» (Бут. 15, 5-6).

Довір'я до слова без доказу і гарантії

Аврам довіряє Божому слову, але у своєму житті не має жодного доказу, Бог не дає йому жодної гарантії, тільки Своє слово. Аврам живе й мандрує, а від Бога не отримує нічого, тільки слова, слова і слова… Та Аврам, скільки разів не звертався б до Бога, знову і знову вірить цьому слову і, як каже писання, це йому зараховано за праведність. Бо якраз правдива віра не потребує доказів і гарантій. Можемо сказати й більше – віру не можемо довести, таких доказів просто не існує. Щоправда, можуть бути різноманітні аргументи на користь віри, але сама віра не настає з логічною необхідністю внаслідок пізнання цих аргументів, як наприклад людський розум прихиляється до прийняття математичних законів. Віра завжди залишається свобідним рішенням нашої волі. І коли вже всі аргументи висловлені, залишається один крок: вірити, або не вірити…

Одного разу до Крехівського монастиря приїхала група телевізійників з одного із центральних каналів. Мене запросили дати інтерв'ю. Після досить тривалої підготовки і зйомок технічна служба почала складати апаратуру, а ми з головним журналістом почали розмову, проходжуючись садовою алеєю. Несподівано він заявив:

– «А я не вірю в Бога. Просто ніхто не може мені аргументовано довести, що це необхідно».

– «А ви думаєте, що тим робите щось надзвичайне? – відповів я. – Бог чудово може обійтися без вас і без мене».

Така відповідь дещо збентежила столичного гостя і він попросив глибше розповісти про віру. І я почав йому викладати (добре, що ми мали досить часу) усі аргументи на користь віри. Насамперед моральні, адже сама мораль не має жодного смислу, якщо не буде відповідальності і якоїсь справедливої санкції, яка не залежатиме від людської примхи. Потім філософські – про причинно-наслідковий зв'язок, впорядкованість, смисл і цілеспрямованість кожного створіння; а далі наукові – дані з астрономії, генетики, адже сьогодні з погляду науки набагато легше повірити в те, що все сотворив й утримує в бутті Бог, аніж повірити в пізні пропоновані безбожні теорії.

Я уважно спостерігав за тим, як вираз обличчя мого співрозмовника із скептично-зневажливого перетворювався у збентежено-зацікавлений. За дуже короткий час у нього закінчилися антиаргументи і він мусів погодитися, що я таки маю рацію. Настала коротка мовчанка.

– «І що, – запитав я, – тепер ви вірите в Бога?»

Аргументів у нього не було. Він багатозначно на мене поглянув і сказав:

– «Ні, не вірю».

– «Чому?»

– «Бо не хочу, не можу такої віри прийняти».

У його відповіді відкривається найглибша істина про віру – її довести неможливо. Коли вже всі аргументи сказані, коли вже, здавалось би, немає виходу, людина повинна здійснити акт волі, прийняти те, що їй відкрито. Але вона може це прийняти так само глибоко й ефективно без жодного аргументу, просто на слово, бо віра не потребує доказів. Так Аврам повірив Богу на слово, так і кожний, хто хоче вірити, насправді не потребує жодного доказу чи аргументу: «Блаженні ті, які, не бачивши, увірували» (Йо. 20, 29).

ВСІХ НАС, ХРИСТИЯН, НЕХАЙ ПОМ'ЯНЕ ГОСПОДЬ БОГ:

апостоли Христові про єдність

о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ,

Денис ЄГОРОВ

З книги Діянь апостолів ми дізнаємося про спосіб життя учнів Ісуса Христа: *«щодня одностайно перебували в храмі, і, ломлячи хліб по домах, поживу приймали в радості і простоті серця, хвалячи Бога та маючи ласку в усього народу»*. Цитати з Нового Завіту більшою мірою стосуються помісних церков і належать перу апостола Павла. У посланні до Римлян ми знаходимо рядки: *«Думайте між собою, не величайтеся, але наслідуйте слухняних; не мрійте про себе; не платіть нікому злом за зло, дбайте про добре перед усіма людьми. Якщо можливо з вашого боку, будьте у мирі з усіма людьми»*. Прочитавши ці рядки, ми можемо зробити припущення, що в помісних церквах вже починалися різнодумства і чвари, підтвердження чому ми знаходимо в посланні до Коринтян: *«Благаю вас, браття, ім'ям Господа нашого Ісуса Христа, щоб ви всі говорили те саме, і не було між вами поділення, але щоб були ви поєднані в однім розумінні та в думці»*. У цьому посланні ми можемо прочитати про суперечки в коринтській Церкві про те, що сталися поділи на групи, кожна з яких заявила про свою приналежність до одного з духовних лідерів. Не вникаючи в причини цього поділу, ми наведемо слова апостола Петра, людини, якій Ісус доручив заснувати Церкву. У своєму посланні Петро пише: *«Будьте всі, спочутливі, братолюбні, дружелюбні, покірливі. Не платіть злом за зло, або лайкою за лайку, навпаки, благословляйте, знаючи, що ви були покликані, щоб успадкувати благословення»*. Апостол Павло вторить його словами: *«Браття, радійте, удосконалюйтесь, тіштеся, будьте однодумні, мирні, – і Бог любові та миру буде з вами»*. І далі, в посланні до Ефесян: *«Благаю вас я, Господній в'язень, поводитися достойно покликання, яким вас візвано, в повноті покори й лагідності, з довготерпеливістю, терплячи один одного в любові, стараючися зберігати єдність духа зв'язком миру». (Еф. 4, 1-3)*. Продовжуючи думку про єдність, Павло стверджує: *«Один Господь, одна віра, одне хрищення, один Бог і Отець усіх, що Він над усіма, і через усіх, і у всіх нас»*. Що ще ми можемо сказати про єдність, коли з біблійних сторінок, апостол Петро дає нам чітку і ясну вказівку: *«А над усім майте щиру любов один до одного, бо любов покриває безліч гріхів»*. Якщо між членами церков, між представниками різних деномінацій і конфесій, царює справжня любов, тоді не залишається місця для сварок і взаємних звинувачень в єресі. Тільки за наявності любові можливий екуменічний діалог, що підтверджує блаженний : *«У головному – єдність, у спірному – у всьому – любов»*. Адже Бог є Любов, а де є любов, там немає місця ненависті.

СЛОВО БОЖЕ В МОЄМУ ЖИТТІ

Коли тобі сумно, прочитай Йн. 14

Коли ти згрішив, прочитай Пс. 50 (51)

Коли ти запрацьований, прочитай Мт. 6, 19-34

Коли ти в небезпеці, прочитай Пс. 91

Коли тобі бракує стійкості, прочитай Пс. 34

Коли тобі бракує відваги, прочитай Іс. 40

Коли почуваєшся самотнім, прочитай Пс. 27

Коли Бог здається тобі дуже далеким, прочитай Пс. 139

Коли тобі важко молитися, прочитай Мт. 18, 19-20

Коли почуваєшся опущеним, прочитай Пс. 23

Коли тобі важко, прочитай Ісус Навин 1

Коли тобі здається, що світ дасть більше, ніж Бог, прочитай Пс. 90

Коли ти суворий, прочитай 1 Кор. 13

Коли залишаєш дім, щоб працювати і подорожувати, прочитай Пс. 107, 23-31

Коли любов здається маревом, прочитай Ів. 4, 7-19

Коли відчуваєш велике знеохочення, прочитай Іс. 55

Коли ти розчарований, прочитай II Мак. 15, 6-11

Коли почуваєшся несправедливо засудженим, прочитай Іс. 53, 3-12

ХРЕСТ ІЗ РОЗП'ЯТТЯМ

КІНЦЯ XV СТОЛІТТЯ

Станіслав ВОЛОЩЕНКО

Одним із свідків доби святого Йосафата, Архієпископа Полоцького та Вітебського є монументальне мальоване Розп'яття кінця XV ст. Саме з ним пов'язаний давній переказ про майбутнього святого Католицької Церкви.

Коли Іван (хресне ім'я св. Йосафата) Кунцевич в п'ятирічному віці молився в церкві Святої Параскевії перед Розп'яттям, то відчув як вогняна іскорка охопила його дитяче серце. Це було сприйняте як Божий знак. На пам'ять про цю подію Володимирський єпископ, а згодом митрополит Київський, Галицький і всієї Русі Феліціан Пилип Володкович у 1761р. покриває хрест суцільною срібною ризою й переносить його з П'ятницької церкви до єпископського домового Успенського храму, який у 1765 р. був побудований в трапезній єпископських палат. Проте після пожежі цього храму святиню переносять до мурованої каплиці Святого Йосафата, побудованої в 1780 р. протоархимандритом Василіянського Чину (1772–1780), а згодом Холмським єпископом Порфирієм Важинським, ЧСВВ (1790–1804). Ця культова споруда розташовувалася в межах середньовічної П'ятницької брами окольного міста, за якою простягалося передмістя Зап'ятниче, – місці, де в минулому знаходився дім Кунцевичів (нині вул. Миколаївська). 8 лютого 1675 р. сестра майбутнього святого Зиновія (Кунцевич) Парилович записала землі Зап'ятнича владиці Венедикту Глинському, єпископу Володимирському з метою будівництва мурованої каплиці. Можемо припустити, що саме тут постав у 1675 р. василіянський монастир Блаженного Йосафата, про існування якого згадує у своїй типографічно-статистичній розвідці М. Ваврик, подібну думку висловлює також і дослідник історії ЧСВВ І. Волиняк. Аргументом на користь цього припущення може послугувати той факт, що саме за єпископства Венедикта Глинського в 1670 -х рр. кафедральна школа у Володимирі була передана з правом викладання монахам Чину святого Василія Великого.

У центрі семираменного хреста (238 Х 153) зображено ледь витягнуту фігуру розп'ятого Ісуса з білою пов'язкою на стегнах. Величезний хрест ніби виростає зі скелястої поверхні Голгофи з печерою, у якій в темному тлі ледь видніється череп праотця Адама. Згідно з давньою символікою. Кров Христа, що пролилася на голову Адама, омила всі гріхи людського роду й відкрила шлях спасіння. У первісному вигляді композиція складалась із зображеного сьогодні Розп'яття і двох окремо пристоящих перед Христом фігур Богородиці та св. Івана Богослова. На це вказують відповідні написи на горизонтальній поверхні хреста. Фігури розміщувалися так, аби виникало враження, ніби вони одночасно переживають за Спасителя й перебувають під його опікою. Художнику вдалося досягнути ефекту, що уся увага присутніх у храмі скеровувалася на схилену голову Спасителя, оточену сріблястим німбом. На лику Христа помітні ознаки страждання. Хоч у середьовічному

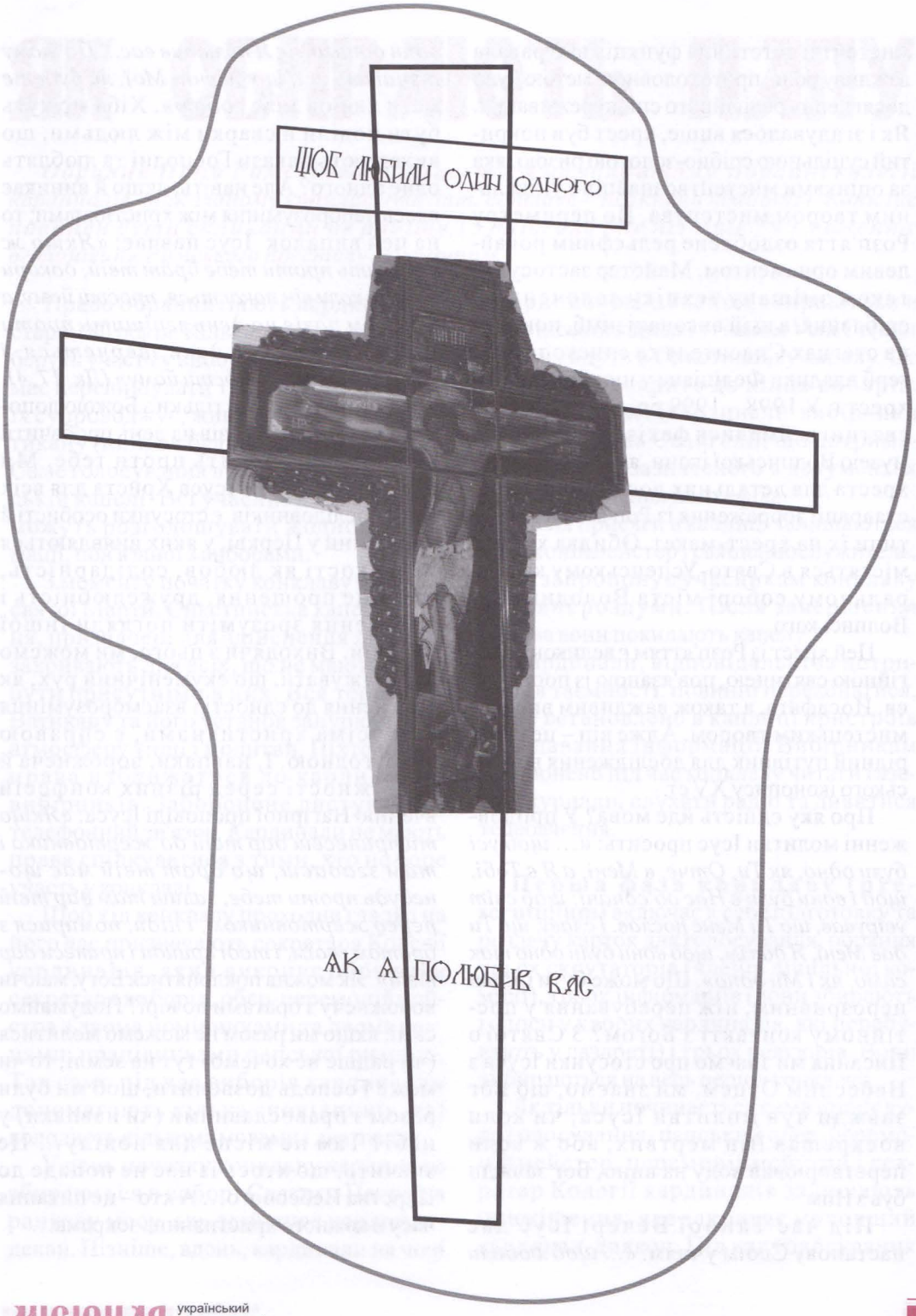
ЩОБ ЛЮБИЛИ ОДИН ОДНОГО
ЯК Я ПОЛЮБИВ ВАС

мистецтві естетична функція відгравала важливу роль, проте головною метою було досягнення релігійного співпереживання. Як і згадувалося вище, хрест був покритий суцільною срібно-золотою ризою, яка за оцінками мистецтвознавців є унікальним твором мистецтва. По периметру Розп'яття оздоблене рельєфним рокайлевим орнаментом. Майстер застосував також змішану техніку золочення й сріблення, в якій виконані німб, пов'язка на стегнах Спасителя та єпископський герб владики Феліціана у нижній частині хреста. У 1998 – 1999 рр. реставрацією святині займалися фахівці з Луцького музею Волинської ікони, які зняли шати з хреста для детальних досліджень та реставрації зображення із Роп'яття й помістили їх на хрест-макет. Обидва хрести містяться в Свято-Успенському кафедральному соборі міста Володимира-Волинського.

Цей хрест із Розп'яттям є великою релігійною святинею, пов'язаною із постаттю св. Йосафата, а також важливим високомистецьким твором. Адже він – це своєрідний путівник для дослідження волинського іконопису XV ст.

Про яку єдність йде мова? У продовженні молитви Ісус просить: «*... щоб усі були одно, як Ти, Отче, в Мені, а Я в Тобі, щоб і вони були в Нас об'єднані; щоб світ увірував, що Ти Мене послав. І славу, що Ти дав Мені, Я дав їм, щоб вони були одно так само, як і Ми одно*». Що може бути більш нерозривним, ніж перебування у постійному контакті з Богом? З Святого Писання ми знаємо про стосунки Ісуса з Небесним Отцем, ми знаємо, що Бог завжди чув молитви Ісуса, чи коли воскрешав Він мертвих, або ж коли перетворював воду на вино, Бог завжди був з Ним.

Під час Тайної Вечері Ісус дає настанову Своїм учням: «*... щоб любили один одного, як Я полюбив вас... По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете* мати любов *між собою*». Хіба можуть бути поділи й сварки між людьми, що виконують накази Господні та люблять одне одного? Але навіть, якщо й виникає якесь непорозуміння між християнами, то на цей випадок Ісус навчає: «*Якщо ж згрішить проти тебе брат твій, докори йому, а коли він покається, прости йому, а коли сім разів на день згрішить проти тебе, і сім раз на день звернеться, і скаже: Каюся, – прости йому*» *(Лк. 17, 4)*. Треба пам'ятати, що тільки з Божою допомогою можна сім разів на день пробачити людину, що грішить проти тебе. Ми бачимо, що волею Ісуса Христа для всіх Його послідовників є стосунки особисті й відносини у Церкві, у яких виявляються такі якості як любов, солідарність, взаємне прощення, дружелюбність і прагнення зрозуміти погляди іншої людини. Виходячи з цього, ми можемо стверджувати, що екуменічний рух, як прагнення до єдності і взаєморозуміння між усіма християнами, є справою богоугодною. І, навпаки, ворожнеча й розбіжності серед різних конфесій вченню Нагірної проповіді Ісуса: «*Якщо ти принесеш дар твій до жертовника і там згадаєш, що брат твій має щонебудь проти тебе, залиш там дар твій перед жертовником, і піди, помирися з братом своїм, і тоді прийди і принеси дар твій*». Як можна поклонятися Богу, маючи ворожнечу з братами по вірі? Подумаймо самі, якщо ми разом не можемо молитися (чи радше не хочемо) тут на землі, то чи може Господь дозволити, щоб ми були разом з православними (чи навпаки) у небі? Там не місце для поділу... Це значить, що хтось із нас не попаде до Царства Небесного... А хто – це питання часу й кожного християнина зокрема...

ЯК ОБИРАЮТЬ ПАПУ

Обрання Папи Римського відбувається на закритому зібранні колегії кардиналів, так званому конклаві (від лат. conclave – замкнена кімната). Конклав повинен бути скликаний не раніше 15 днів, але і не пізніше 20 з моменту оголошення Римського престолу вакантним.

Право обрання мають кардинали не старші 80 років. Кількість кардиналів, що беруть участь у виборі Єпископа Риму, не має перевищувати 120. Виборці й ті, хто їх супроводжує, живуть на території Ватикану (нині це будинок святої Марти). Саме голосування проходить у Сикстинській капелі. Всі учасники конклаву не можуть розголошувати жодної інформації, пов'язаної з виборами.

З моменту початку конклаву будинок святої Марти, Сикстинська капела і місця, призначені для здійснення літургії, закривають для всіх, що не мають права бути присутніми в них. Вся територія Ватикану та його установ занурюється в атмосферу тиші і молитви. Ніхто не має права наближатися до кардиналів-вибірників. Заборонене листування і телефонний зв'язок. Кардинали не мають права спілкуватися з тими, хто не бере участь у конклаві.

Щоб хід конклаву проходив гладко на його час призначають секретаря Колегії кардиналів, який виконує обов'язки секретаря виборів, обер-церемоніймейстра з двома помічниками та двома ченцями, працівниками папської ризниці. Так само під час виборів кардиналам допомагають кілька сповідників, які володіють кількома мовами і два лікаря.

У день початку конклаву кардинали збираються в соборі Святого Петра на ранкову месу, яку здійснює кардинал-декан. Пізніше, вдень, кардинали на чолі з кардиналом-деканом збираються в Паолінській капелі і з гімном Veni Creator Spiritus йдуть в Сикстинську капелу. Це місце буде закрите до кінця виборів. Перед початком кардинали-вибірники присягають на Євангелії, що дотримаються всього зазначеного в документах стосовно обрання понтифіка.

Після присяги в каплиці залишаються церемоніймейстер і священнослужитель, який запропонує учасникам конклаву духовні роздуми. Після завершення обидва вони покидають капелу.

Кардинали, відповідальні за дотримання таємності, повинні переконатися, чи не встановлено в каплиці пристроїв передавання інформації. Вибірникам заборонено під час конклаву читати газети і журнали, слухати радіо та дивитися телебачення.

Перша фаза конклаву (prescrutinium) включає в себе підготовку та роздачу карток для голосування, обрання трьох скрутаторів (членів лічильної комісії), трьох інфірмаріїв (вони збирають голоси у хворих кардиналів, які перебувають у лазареті) і трьох ревізорів. Вони вибираються на весь період конклаву.

Як тільки починається сама процедура голосування, папський обер-церемоніймейстер, церемоніймейстри і секретар Колегії кардиналів залишають приміщення, яке закриває молодший кардинал-диякон. Під час голосування

кардинали залишаються в Сикстинській капелі одні. На бюлетені для голосування кардинал чітко пише почерком максимально невпізнанним ім'я того, за кого голосує.

Друга фаза голосування (scrutinium) включає в себе: складання бюлетенів в урну, перемішування їх, перерахунок бюлетенів і голосів.

Кожен кардинал по старшинству, записавши в бюлетені ім'я і згорнувши його, тримаючи його піднятим угору, так щоб його бачили всі, приносить його до вівтаря, на якому встановлена урна для голосування. Підійшовши до неї, кардинал вимовляє слова присяги: «Свідок Христос Господь, Який буде мене судити, що я вибираю того, хто, вважаю перед Богом, має бути вибраний».

Ця присяга вимовляється тільки під час першого туру голосування. Бюлетені не підписуються.

Поклавши бюлетень в урну, кожен, хто вже проголосував, кланяється перед вівтарем і повертається на своє місце. Якщо є хворі кардинали, то інфірмарії йдуть до них з переносною урною. Перед цим її публічно відкривають, щоб присутні могли переконатися, що вона порожня. Після того, як проголосують хворі кардинали, урну приносять в капелу і бюлетені з неї додаються до решти.

Якщо кількість поданих бюлетенів і кількість голосуючих кардиналів не збігається, всі бюлетені не читаються і спалюються. Якщо ж ніяких проблем з кількістю немає, то голоси підраховуються. Перший з членів рахункової палати розкриває бюлетені. Кожен член лічильної комісії записує ім'я кандидата в бюлетені, а останній – також оголошує це ім'я вголос. Останній з скрутаторів, у міру того як прочитуються імена на бюлетенях, протикає їх голкою в тому місці, де знаходиться слово Eligio (вибираю) і нанизує на нитку. Після того, як всі імена будуть прочитані, нитка зав'язується і в такому стані бюлетені кладуться або на край столу, або в посудину.

Потім скрутатори приступають до перерахунку голосів. Кожен бюлетень виймається окремо і вкладається в іншу порожню посудину. Якщо кількість бюлетенів не відповідає кількості голосуючих, то папір спалюється і настає повторне голосування.

Третя фаза конклаву (post-scrutinium): підрахунок голосів, контроль і спалювання бюлетенів.

Для обрання папи необхідно дві третини плюс один голос. Не дивлячись на те, чи був обраний папа, ревізори контролюють бюлетені. Перш, ніж кардинали покинуть капелу, всі записи мають бути спалені. У випадку, якщо ніхто не обраний, дим чорний (раніше до бюлетенів додавалася мокра солома, а з 1958 року – хімікалії), якщо ж новий Римський єпископ обраний, то йде білий дим. Тепер, з метою уникнення непорозумінь, білий дим також супроводжується голосом дзвонів.

Під час першого дня конклаву може бути проведено одне голосування. У разі, якщо під час першого голосування ніхто не обраний або голосування першого дня конклаву не проводилося, то кожен наступний день проводиться по чотири тури голосування: два вранці і два ввечері.

Якщо у кардиналів виникнуть труднощі з обранням і вони протягом трьох днів не можуть вибрати папу, то робиться перерва на один день для молитви і роздумів. Після нього настає чергова серія з семи голосувань.

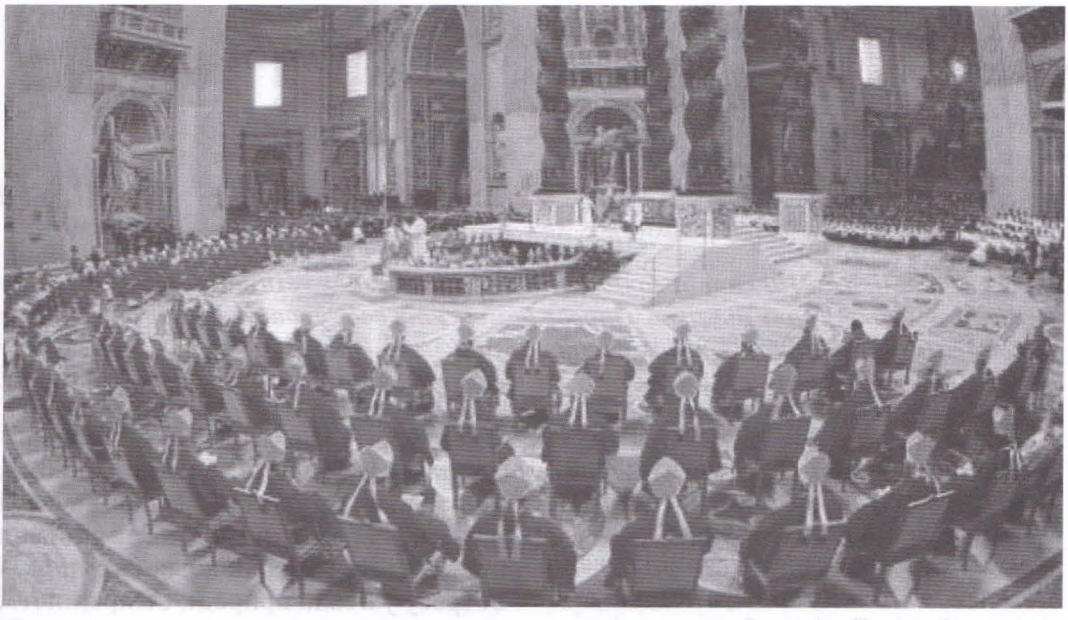

Якщо і ці голосування не принесуть результату, то кардинали повинні вирішити долю подальшого ходу голосування. Є кілька варіантів. Або вибір повинен бути здійснений абсолютною більшістю голосів, або голосування проходить за одного з двох кардиналів, які набрали більшу кількість голосів в попередніх турах.

Після того, як остаточні результати успішного голосування оголошені, молодший кардинал-диякон, дзвонячи в дзвіночок, викликає до приміщення для голосування секретаря Колегії кардиналів і папського обер-церемоніймейстра. Кардинал-декан ставить запитання новообраному папі: *«Чи приймаєш канонічний вибір тебе Верховним Первосвящеником?»* Також новообраний папа оголошує своє нове ім'я, після того, як кардинал-декан запитує в нього: *«Яким ім'ям хочеш, щоб тебе звали?»* Після обрання кардинал, якщо він був висвячений у єпископи, відразу ж стає Римським папою, отримуючи повноту влади. Конклав закінчується після згоди на обрання нового папи.

Після цих процедур папа відправляється в так звану кімнату плачу (camera lacrimatoria) – невелику кімнату біля Сикстинської капели, де повинен вибрати білу сутану з представлених там трьох розмірів. Також він одягає червону розшиту столу і виходить до кардиналів в капелу.

Кардинали підходять до новообраного папи, висловлюючи повагу і послух. А потім дякують Богові гимном Te Deum.

Після цього кардинал-протодиякон виходить на центральну лоджію Базиліки Святого Петра, так звану ложу благословення, і оголошує формулу Habemus Papam (Маємо Папу). Після чого новообраний Папа уділяє всім благословення Urbi et Orbi. Через кілька днів після обрання проводиться папська інтронізація.

Михайло ФАТЄЄВ

За матеріалами catholicnews.org.ua

Від пізнання себе до пізнання БОГА

о. Віталій ТАРАСЕНКО

У час Великого Пасхального посту ми маємо нагоду увійти у середину свого духовного життя і для цього нам треба обмежити себе у зовнішньому баченні: це означає змінити свою увагу від життя інших людей на життя своє, обмежити себе у цікавості в тому, що роблять інші, а натомість збільшити інтерес до того, що робиш ти.

Пізнання себе – це дуже делікатний момент у житті, що веде до пізнання Бога. Зустріч із собою починається ще в далекому дитинстві, коли ми досліджували тіло своє, а потім досліджували свій довколишній світ. Далі мав бути етап пізнання свого внутрішнього світу. Якщо, хтось не пройшов цей етап, то далі залишився на рівні дитини, яка цікавиться іншими, а не собою, яка бачить лише зовнішній світ, а не заглиблюється в духовний. Такі люди можуть багато розказати про інших, а про себе нічого. Це стається не тому, що не хочуть, а тому, що не знають самі себе. Відповідно у таких людей і духовне життя залишилось на рівні дитини, яка тільки бачить у церкві все, що видно фізичними очима, а очі віри закриті. Така людина не може духовно вознестися до Бога, лише тілесно відчуває присутність чогось незвичного, найгірше, що її внутрішнє життя пустує, а духовне життя зводиться лише до зовнішніх побожних практик, які перед Богом, як видно із притчі, не мають оправдання.

Правдиве пізнання себе відкриває у людині правду про себе.

Саме в цій правді людина бачить природній порядок як у внутрішньому житті, так і в зовнішньому, тобто суспільному. У цій правді є відповідь на запитання: чому живу? Яке моє начало і кінець? Хто є інші? Відкривається правдивість своєї людської природи і потребу у Божій природі. Смиренність, любов і внутрішня свобода наповнюють серце правдивої (праведної) людини. Монахи первісної Церкви розпочинали дорогу духовного зростання від пізнання себе і своїх пристрастей в першу чергу, тому що шлях до Бога веде по бездоріжжі й манівцях, через розчарування та невдачі, духовні кризи і людські конфлікти. Це не наші чесноти відкривають нам Бога, а наша слабкість, наші пристрасті, хвороби, а навіть наші гріхи. Ласка Божа очищує нас від скверні через покаяння. Саме тому, коли ти пізнаєш себе і входиш у своє серце, то там і народжується твоя неповторна молитва, у якій є виражений твій внутрішній стан, твої правдиві потреби і твої істинні прагнення. Із кожним роком нашої зрілості наша молитва буде змінюватися, навіть, якщо обставини життя залишаться ті ж самі. Хай Бог благословить на наш духовний зріст, на наше пізнання правди про себе, на наше наближення до Істини, визволить нас і приведе до вічної радості!

СВЯТІШИЙ ОТЕЦЬ ФРАНЦИСК,
266 ПАПА РИМСЬКИЙ

Маємо Папу! 13 березня 2013 р. ця новина звеселила серця понад мільярд осіб на земній кулі. І поки католицький світ радіє новому Архипастиреві, в той же час багато хто ставить питання, яким буде понтифікат нового Папи.

Адже вже своїм сходженням на катедру Святого Апостола Петра Папа Франциск став папою-загадкою. Перший Папа з Нового Світу, перший папа-єзуїт. Апостол Риму, що їздить у метро й автобусі, Папа, який має чудове здоров'я, не зважаючи на те, що має тільки одну легеню. Що то за Папа? Яким буде його Понтифікат? Куди він поведе Католицьку Церкву?

Що вже відомо про теперішнього Папу?

Новий Папа Франциск, Кардинал Хорхе Маріо Берґольйо, був Архиєпископом Буенос-Айреса (Аргентина), ординарієм для вірних східних обрядів у Аргентині, які не мають єпископа власного обряду. Він народився в Буенос-Айресі 17 грудня 1936 року в сім'ї італійських емігрантів, наймолодший з п'яти дітей.

Папа Франциск навчався у салезіянській школі, його вихователем був греко-католицький священик-салезіянин, а згодом єпископ для українців католиків в Аргентині, владика Степан Чміль. Очевидно, що владика залишився у добрій згадці свого вихованця, оскільки ще як кардинал Бергольйо Папа надіслав своє свідчення до постулатури, що провадить беатифікаційний процес владики Чміля. За свідченням Блаженнішого Святослава, теперішній Папа добре знає візантійсько-український обряд і пам'ятає його. А за словами Блаженнішого Любомира, Папа Франциск свого часу привітав його типово українським греко-католицьким вітанням «Слава Ісусу Христу!». Окрім цього, як свідчить Блаженніший Любомир, Папа Франциск має сентиментальне прив'язання до українців.

1958 року вступив до Товариства Ісусового (Отців Єзуїтів). 13 грудня 1969 року прийняв ієрейські свячення, а довічні обіти в Товаристві Ісусовому склав 1973 року.

Виконував різні служіння в Аргентинській Провінції Отців Єзуїтів, був вчителем новиків, викладачем теології, ректором коледжу. Протягом шести років був Провінційним Настоятелем Отців Єзуїтів в Аргентині. Навчався в Німеччині, де захистив докторську дисертацію, а з поверненням до Аргентини був духовним провідником та сповідником в архидієцезії Кордоби, а потім ректором колегії в місті Сан-Міґель.

1992 року блаженний Папа Іван Павло-II призначив його єпископом-помічником Буенос-Айреса. 28 лютого 1998 року став архиєпископом Буенос-Айреса. Від 2005 до 2011 року був президентом Аргентинської Єпископської Конференції.

21 лютого 2001 року Папа Іван Павло-II надав йому кардинальську гідність.

Департамент інформації УГКЦ

Глава УГКЦ запросив Папу Франциска в Україну

Блаженніший Святослав, Глава УГКЦ, надіслав вітального листа на ім'я Святішого Отця Франциска з нагоди обрання Вселенським Архиєреєм і запросив його відвідати Україну з нагоди 1025-річчя Хрещення України.

Глава УГКЦ відзначає, що Святіший Отець добре знайомий із УГКЦ, яка пройшла мученицький шлях. Уперше Папа зустрівся з УГКЦ, навчаючись у салезіанській школі та прислуговуючи отцю Степану Чмілю у святилищі під час Літургій.

На завершення Предстоятель УГКЦ попросив у Святішого Отця апостольського благословення для УГКЦ та побажав йому, щоб він «служив Богові та Вселенській Церкві з мудрістю і духовною силою на многії літа».

Департамент інформації УГКЦ

У Неділю всепрощення Глава УГКЦ молився на гробі святого апостола Петра у Ватикані

17 березня 2013 року Блаженніший Святослав, Глава УГКЦ, очолив Божественну Літургію на гробі святого апостола Петра у Ватикані. Богослужіння відбулось у каплиці Папи Климента VIII, у підземеллі базиліки. З ним співслужили владика Богдан (Дзюрах), Секретар Синоду Єпископів УГКЦ, владика Іриней (Білик), Канонік Папської базиліки Santa Maria Magiore, та священики з українських колегій в Римі. Глава УГКЦ закликав вірних молитися за нового Папу та в дусі покаяння і всепрощення розпочати шлях Великого посту.

Католицький медіацентр

Папа пояснив, чому обрав ім'я Франциск

16 березня на аудієнції для представників ЗМІ Святіший Отець Франциск, звертаючись до журналістів, пояснив чому обрав саме таке ім'я.

«Я розповім вам історію. Під час конклаву поруч зі мною був Архиєпископ-емерит Сан-Паулу, почесний префект у справах духовенства кардинал Клаудіо Гуммес, великий друг, великий друг! Коли голосування складалося вже трохи «небезпечно», він утішав мене. І коли голоси сягнули двох третіх, це зазвичай супроводжується оплесками, тому що обрали Папу, то він обійняв мене і сказав: «Не забувай бідних!» І це слово так запало мені: бідні, бідні. Тоді, у контексті бідних, я думав про Франциска Ассизького. Тоді я подумав про війни, тоді як все ще тривав підрахунок голосів. Франциск є людиною миру. Людина, яка любить і підтримує творіння, в той час коли наші стосунки з творінням не такі добрі, чи не так? Він – людина, яка дає духа миру, бідняк ...» – сказав Папа.

За матеріалами РІСУ

Папа Римський подарував свій кардинальський перстень собору Буенос-Айреса

«Папа Римський Франциск подарував Катедральному собору Буенос-Айреса свій кардинальський перстень, який він носив, будучи Архиєпископом Буенос-Айреса», – повідомив настоятель собору Алехандро Руссо телеканалу C5N.

"Папа повідомив, що відправить в Буенос-Айрес свій кардинальський перстень, щоб він залишився в соборі", – заявив Руссо. За його словами, понтифік оголосив своє рішення в неділю, після того як вперше звернувся до віруючих із традиційною проповіддю Angelus.

За матеріалами Радіо Ватикан

В Іспанській Церкві збільшується кількість свячень та семінаристів

Всупереч загальноєвропейським тенденціям, порівняно з минулим роком, Іспанська Церква відзначила зростання на 2,3% кількості семінаристів. Щороку, з нагоди літургійного свята Святого Йосифа, що припадає 19 березня, Церква в Іспанії відзначає День семінарії. З цієї нагоди місцева єпископська конференція готує рапорт про стан цих формаційних закладів. Цьогорічне дослідження показує поступове зростання покликань. Так, між 2011 та 2012 роками кількість семінаристів зросла від 1227 до 1278, натомість у 2013 році їх є вже 1307. Кількість семінаристів, які прийняли свячення, порівняно з минулим роком, зросла на 9 %.

Іспанські дієцезії відзначають День семінарії, починаючи від 1935 року. Його започатковано з метою підвищити чутливість християнських громад до важливості пробудження священичих покликань. Цьогорічне відзначення проходить під гаслом *«Я знаю, кому довірився»*, яке має на меті пригадати юнакам, що наслідування Ісуса у священичому стані нічого не відбирає, натомість, дарує захоплююче життя, повне свободи й повноти, можливість жити не лише для себе, але і для ближніх.

За матеріалами РІСУ

У Трускавці встановлять 12-метрову фігуру Христа, як в Ріо-де-Жанейро

У м. Трускавець на Гошевській горі планують установити скульптуру Ісуса Христа. Це питання на своєму засіданні 28 лютого розглянув Виконавчий комітет Трускавецької міськради.

Ініціатор встановлення фігури місцевий житель Ігор Кісак повідомив, що скульптура буде точною копією відомої в усьому світі фігури Христа в Ріо-де-Жанейро. Загальна висота скульптури буде 12 метрів: висота фігури Христа – 9 метрів, висота постаменту – 3 метри. Встановлена вона буде також на горі. Здалеку фігура буде нагадувати хрест.

За матеріалами РІСУ

Папа Римський подарував свій кардинальський перстень собору Буенос-Айреса

«Папа Римський Франциск подарував Катедральному собору Буенос-Айреса свій кардинальський перстень, який він носив, будучи Архиєпископом Буенос-Айреса», – повідомив настоятель собору Алехандро Руссо телеканалу C5N.

"Папа повідомив, що відправить в Буенос-Айрес свій кардинальський перстень, щоб він залишився в соборі", – заявив Руссо. За його словами, понтифік оголосив своє рішення в неділю, після того як вперше звернувся до віруючих із традиційною проповіддю Angelus.

За матеріалами Радіо Ватикан

В Іспанській Церкві збільшується кількість свячень та семінаристів

Всупереч загальноєвропейським тенденціям, порівняно з минулим роком, Іспанська Церква відзначила зростання на 2,3% кількості семінаристів. Щороку, з нагоди літургійного свята Святого Йосифа, що припадає 19 березня, Церква в Іспанії відзначає День семінарії. З цієї нагоди місцева єпископська конференція готує рапорт про стан цих формаційних закладів. Цьогорічне дослідження показує поступове зростання покликань. Так, між 2011 та 2012 роками кількість семінаристів зросла від 1227 до 1278, натомість у 2013 році їх є вже 1307. Кількість семінаристів, які прийняли свячення, порівняно з минулим роком, зросла на 9 %.

Іспанські дієцезії відзначають День семінарії, починаючи від 1935 року. Його започатковано з метою підвищити чутливість християнських громад до важливості пробудження священичих покликань. Цьогорічне відзначення проходить під гаслом *«Я знаю, кому довірився»*, яке має на меті пригадати юнакам, що наслідування Ісуса у священичому стані нічого не відбирає, натомість, дарує захоплююче життя, повне свободи й повноти, можливість жити не лише для себе, але і для ближніх.

За матеріалами РІСУ

У Трускавці встановлять 12-метрову фігуру Христа, як в Ріо-де-Жанейро

У м. Трускавець на Гошевській горі планують установити скульптуру Ісуса Христа. Це питання на своєму засіданні 28 лютого розглянув Виконавчий комітет Трускавецької міськради.

Ініціатор встановлення фігури місцевий житель Ігор Кісак повідомив, що скульптура буде точною копією відомої в усьому світі фігури Христа в Ріо-де-Жанейро. Загальна висота скульптури буде 12 метрів: висота фігури Христа – 9 метрів, висота постаменту – 3 метри. Встановлена вона буде також на горі. Здалеку фігура буде нагадувати хрест.

«Молімося завжди одні за одних»

– перші слова Папи Франциска

«Брати і сестри, добрий вечір. Ви знаєте, що обов'язком Конклаву є дати Римові єпископа. Як бачимо, мої брати-кардинали вирішили взяти його аж з кінця світу. Дякую вам за прийом, і передусім хотів би помолитися за нашого Єпископа-емерита Венедикта XVI. Молімося всі разом за нього, щоб Господь його благословив, а Богородиця охороняла», – такими були перші слова новообраного Папи Франциска, а тоді він розпочав проказування молитви «Отче наш» і «Радуйся, Маріє». Під його проводом цю молитву багатотисячним голосом промовляли вірні, присутні на площі Святого Петра.

Після спільної молитви Святіший Отець сказав: «Починаємо цей шлях, єпископ і люд, шлях братерства, любові й довіри поміж нами. Молімося один за одного, за весь світ, щоб він став великим братерством. Бажаю вам, щоб цей шлях, який розпочинаємо сьогодні, став плідним для євангелізації цього такого гарного міста».

Тоді Папа Франциск попросив у тиші помолитися за нього: «А тепер хочу дати вам своє благословення, але спочатку хочу вас попросити про одну послугу. Перш ніж єпископ благословить свій народ, прошу вас помолитися до Господа Бога, щоб мене поблагословив».

Вселенський Архиєрей попросив у тиші проказати молитву, і площа, яка перед тим здавалася невгомонною, стихла. «А тепер уділю благословення латинською мовою вам і всьому світові, всім чоловікам і жінкам доброї волі», – сказав Папа Франциск та уділив своє перше благословення «Urbi et Orbi».

Εις πολλά έτη Δέσποτα! – НА МНОГІЇ ЛІТА, ВЛАДИКО!

«І кожен, хто має на Нього надію оцю,
очищає себе так же само, як чистий і Він»
(І Йо. 3, 3)

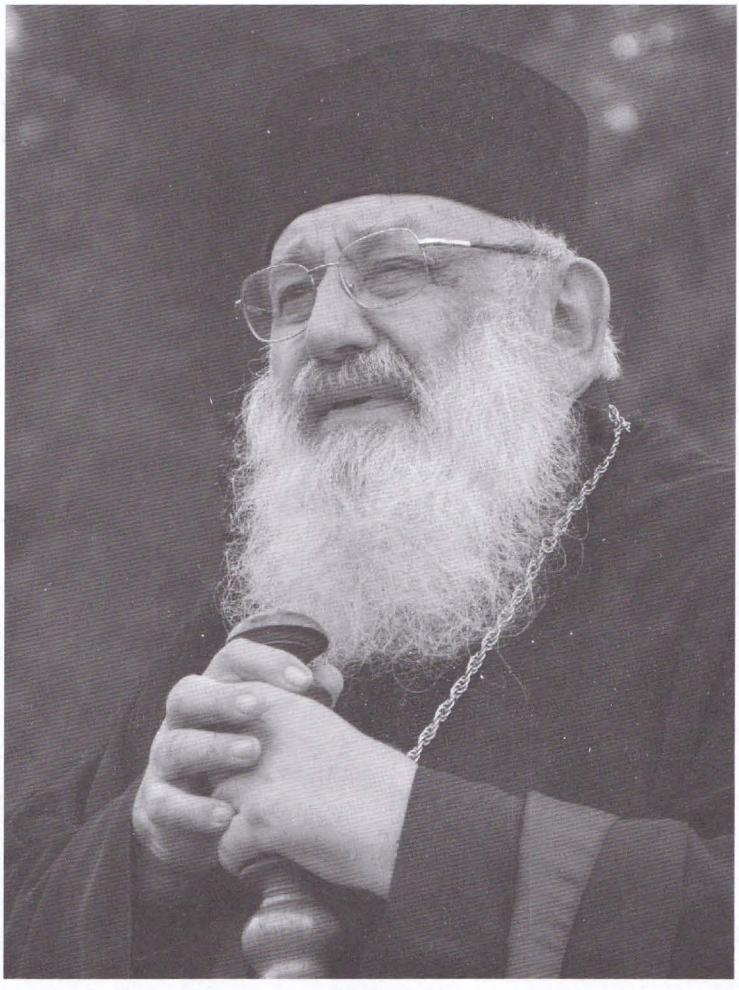

Тарас
КРИСА

Слова Івана Богослова недарма служать епіграфом цієї статті. Адже їх здійснення бачимо в особі Блаженнішого Любомира (Гузара) – людини, монаха, пастиря, який змістом свого життя визнав прагнення пізнання Бога та цілковиту посвяту Йому.

Цьогоріч наша Церква переживає важливі події – 80 років від дня народження та 55 років священства Блаженнішого Любомира. З цієї нагоди 26 лютого в соборі Святого Юра у Львові було відслужено Архиєрейську святу Літургію за участю єпископів та духовенства, яку очолив Предстоятель УГКЦ Блаженніший Святослав. У богослужінні також взяли участь гості святині та чисельна громада міста.

У своєму слові, зверненому до вірних, Блаженніший Любомир висловив щиру вдячність усім за присутність цього дня у храмі та спільну подячну молитву Богові. Проповідь владики була наскрізь пройнята синівською любов'ю до Небесного Отця. «Сьогодні відзначуємо події, за які можна тільки дякувати. Я народився 80 років тому і це є Божим даром. Так Господь дав, і те, що при Божій помочі вдалося мені зробити, не є моєю заслугою, а є Божим даром. Бо Бог дає нам покликання, розум та волю, щоб могти діяти» – сказав у своєму слові Блаженніший Любомир.

По завершенні спільної молитви усі запрошені гості вирушили до Митрополичих палат, щоб там особисто привітати Блаженнішого владику. Серед тих, хто мав приємність вітати ювіляра були і представники Католицького скаутства Європи в Україні – Марічка Гордій, Ярослав та Володя Василишині, Назар Єременко, Володя Угрин і Тарас Криса.

З великою радістю та трепетом вітали ми дорогого владику. Марічка Гордій подарувала авторський вірш, присвячений ювіляру, брати Василишині на знак вдячності і шани принесли квіти, а скаутські провідники подякували Богу за дар життя, пастирського служіння, мудрості та простоти Блаженнішого, побажали ювілярові щедрих Божих ласк і вручили йому скаутський галстук. Цей подарунок є глибоко символічним, адже з одного боку він вказує на чесноту служіння, що нею вирізняється життя владики, а з іншого боку є нагадуванням скаутського минулого Блаженнішого Любомира.

Варто відзначити, що владика дуже радо прийняв нас. З глибокою увагою та щирою цікавістю він розпитував про скаутську спільноту, її стан, духовний провід та розвиток. У словах владики відчувалася велика любов до молоді та турбота про її майбутнє. Наостанок Блаженніший уділив нам Архиєрейське благословення, а на згадку про цю подію кожному передав пам'ятні медалі.

Неповторні переживання винесли ми від спілкування з Блаженнішим Любомиром. Нехай добра постать владики та його християнський досвід стане для всіх нас живим свідченням того, що лише у Господі можемо шукати пристань нашої надії!

Многая літа Вам,
Блаженніший владико!

Серце, що горіло...

25 квітня 2008 р. Б. минає 5 річниця від смерті о. Василя Зінька, ЧСВВ

Уляна СТЕЦІВ-ТИМЧУК,
товариство "Містична троянда" (м. Львів)

Кожна людина має великий дар від Господа – серце. Серце – не лише як частина тіла, але «серце божественне», яким ми любимо, молимося, зустрічаємося з Богом. За кожний дар людина несе відповідальність, як вона ним розпорядилася, чи розвивала його, чи послужила ним для інших.

Найбільша краса людини – серце, що горить для Бога. У своєму житті ми рідко зустрічаємо таких осіб. Частіше бачимо випадки як людської слабкості, так і грубого обману чи несправедливості.

Отець Василь Зінько, ЧСВВ (1922-2008) – без перебільшення належав до особливих людей. Не лише як ревний священик, талановитий письменник і журналіст, а, насамперед, як людина «великого серця».

Народила Володимира, майбутнього отця Василя, Сокальська земля на Львівщині. Ріс хлопець в побожній сім'ї і ще з дитинства захотів стати священиком.

У 1937 році родина Зіньків емігрувала до Аргентини, звідки юний Володимир переїхав на навчання до Бразилії. У 1941 році після закінчення Семінарії отців Василіян в Прудентополі він вступив до Василіянського Чину і прийняв ім'я Василь. У цей час, маючи 19 років, він записав у своєму щоденнику: «Піду за Христом, щоб життя не змарнувати». Згодом отець був скерований на навчання до Риму в Папський Григоріянський університет, де отримав ліценціат з канонічного права. Після закінчення студій, він розпочав працю як священик і місіонар, педагог і журналіст.

У 50-тих роках, душпастирюючи в Аргентині, отець Василь редагував місячник "Життя", а в 1962 році отця призначили редактором тижневика "Праця" та місячника "Місіонар". На цих посадах він відпрацював 32 роки.

Після повернення в Україну в 1994 році, отець Василь не залишив активної праці. Він, як людина досвіду, великих знань, духовної зрілості, був так потрібний у нашому пострадянському суспільстві. Його слово – друковане чи писане – не лише справляло незабутнє враження, а й втамовувало спраглі серця

живою водою Христової науки.

Отець Василь Зінько залишив нам у спадок десятки художніх та публіцистичних книг, серед них найвідоміші – "Релігійні хвилини", "Найперше бути людиною", "Єрейська обнова", "Християнська праведність".

Як ревний душпастир трудився до останніх днів, звертався до людей усним і писаним словом, давав реколекції, вів місії, не зважаючи на поважний вік. Переставився до Господа в Страсний тиждень 25 квітня 2008 р. Б., але його слово – живе, проникливе, відверте – говорить до нас і сьогодні.

Цими квітневими днями, вшановуючи 5-ту річницю від дня, коли отець залишив цей світ, хочеться звернутися до його слова. Зараз готується до друку нова книга отця Василя Зінька "Іти до світла", яка зібрала його статті, опубліковані в журналі "Світло". Ознайомившись з друкованим словом о. Василя, визріла ідея зібрати статті в книгу, щоб читач міг духовно почерпнути з багатого життєвого і пастирського досвіду цього благочестивого монаха. Особливого колориту і неповторності статтям надає авторський стиль о. Василя, наповнений фразеологізмами, народними прислів'ями, влучними висловами і порівняннями.

Отець Василь роздумував про Євангельську зустріч Христа з багатим юнаком, який і заповіді зберігав, і бажав собі спасіння, але не захотів відмовитися від свого великого багатства. На думку отця, гроші, якщо ними правильно розпоряджатися, є засобом самоосвячення, засобом виконувати любов до ближнього та способом, щоб придбати собі скарби на Небі. *«Отож, само собою майно та багатство не є злом, бо його нам дав Бог, – писав отець. Треба однак уміти ним розпоряджатися, як Господь велить, і не ставити вище справ Божих. Зробив велику помилку той багатий юнак, що душі своєї не пожалів, але журився про дочасне майно, яке нині є, а завтра його вже не має».*

Цікавими є роздуми отця Василя Зінька про недільний відпочинок. Отець пригадав розповідь зі Святого Письма, де Ісус ще за ночі встав і пішов на самоту, щоб молитися. Цей приклад з Євангелія і навчає нас, котра пора є найкращою для молитви. *«От буває таке, що люди в святу неділю рано-вранці,* – роздумує отець, – *сідають до авта, чи, як кажуть тутешні, в машину і їдуть на прогулянку, на полювання, на річку й на море або спортивний майдан тощо. А щойно ввечері, коли вже набавляться та втомляться недільним спочинком, щойно тоді йдуть на святу Літургію, яка тоді правиться. Не раз я роздумував над цим явищем, та воно мені якось "не по нутру". Бо ж дивіться: людина святий день спочатку береже для себе, і коли вже його використає цілковито, то решту присвячує Господеві. "Собі – свічку, а Богові – огарок",* – *сказати б за народним прислів'ям"* (Сам отець, за спогадами співбратів, рано-вранці першим приходив на молитву в монастирську каплицю).

Мудре батькове слово, його проста і глибока наука – це те, що так потрібно кожній людині. Вдивляймось в постать отця Василя Зінька, вслухаймось в його зріле слово – і побачимо, який великий приклад залишив нам отець, яку важливу, по-справжньому батьківську науку він нам дає. Отець Василь не залишив нам ні майна, ні багатства, ні золота, ні срібла. Він залишив нам свої слова – плід молитви і посту довгих років. Отець залишив нам своє серце, яке горіло для Бога і для людей.

Брати-новики з Крехівського монастиря відвідали Київ

о. Йосафат КОВАЛЬ, ЧСВВ,
Соцій Крехівського новіціяту

18-20 лютого відбулася поїздка братів-новиків Крехівського новіціяту Отців Василіян до столиці України – славного міста Києва. У ній взяли участь 13 новиків: бр. Рафаїл Герич, бр. Фаустин Савчин, бр. Іриней Гурняк, бр. Макарій Мазурака, бр. Антоній Канюк, бр. Касіян Касіян, бр. Йосафат Ковалюк, бр. Герард Дольний, бр. Віталій Павлюк, бр. Яків Шумило, бр. Матей Кравчишин, бр. Володимир Буць, бр. Маркіян Яциковський. Супроводжував братів о. Йосафат Коваль, ЧСВВ, Соцій новіціяту.

Поїздка була особливою тим, що, окрім відвідин святинь та визначних місць української столиці, відбулися дві, можна сказати, історичні зустрічі. 18 лютого відбулася зустріч з Блаженнішим Святославом Шевчуком, Отцем і Главою УГКЦ в його резиденції в містечку Княжичі поблизу Києва. Блаженніший Святослав дуже радо нас прийняв, зауваживши, що це перша такого роду зустріч. Отець Йосафат від імені Провінційної та Новіціятської управ привітав Блаженнішого та подякував за можливість зустрітися з ним. Блаженніший Святослав також подякував усім нам за візит. Він, на прохання самих братів про напутнє слово, заохотив зростати у святості, не боятися труднощів, жити гідно своїм покликанням. Церква нас потребує і очікує на наше служіння. Час новіціяту – час шукання Божої волі. Опісля від імені братів зі словами подяки до Блаженнішого Святослава звернувся бр. Матей, який склав багато побажань для Глави УГКЦ. О. Йосафат від імені всієї монашої спільноти подарував Блаженнішому ікону Крехівського св. Миколая та передав запрошення на відпуст до Крехова наприкінці травня, як також відвідувати наш та інші василіянські монастирі при першій же нагоді. Зустріч завершилася спільною фотографією з Главою УГКЦ. Відразу після цієї зустрічі ми відвідали Святотроїцьку семінарію, що поруч з резиденцією Блаженнішого.

Наступного дня після ранкових молінь: Утрені та Служби Божої ми відвідали деякі визначні місця столиці: Пейзажну галерею, Андріївський Узвіз, Андріївську церкву, Михайлівську площу, Михайлівський золотоверхий собор, костел Святого Олександра, Європейську площу, побували у Маріїнському парку, біля Маріїнського палацу, Верховної Ради України, Адміністрації Президента України. Після тривалої екскурсії ми повернулися до нашого монастиря Святого Василія.

У другій половині дня ми зустрілися з Апостольським Нунцієм в Україні, його Преосвященством Архиєпископом Томасом Едвардом Ґалліксоном. Нунцій дуже радо нас прийняв. Він згадав про зустрічі, які вже мав з Отцями Василіянами, зокрема зустріч з настоятелями наших монастирів. Архиєпископ Томас Ґалліксон заохотив всіх нас зростати у своєму покликанні та готуватися до зав-

дання, яке Господь приготував нам у нашому служінні, бути готовими до викликів сьогодення та потреб Церкви, давати живе свідчення Євангелія всім людям. Наприкінці зустрічі бр. Матей від імені всієї монашої братії подарував Апостольському Нунцієві ікону Крехівського св. Миколая. Зустріч завершилася спільною фотографією.

В останній день нашого побуту в Києві, 20 лютого, ми відвідали Національний музей "Меморіал пам'яті жертвам голодомору в Україні" й помолилися за всіх, що трагічно загинули від голодної смерті. Після цього пішли до Києво-Печерської лаври. Там відвідали головні святині, помолилися, побували в ближніх і дальніх печерах. Це місце особливо дороге для українського монашества (незалежно від конфесійної приналежності), адже саме там воно зародилося вже в перші роки християнства на наших землях.

Після цього ми відвідали головну святиню України – Національний заповідник Софію Київську: побували та помолилися в самому соборі, відвідали будинок Митрополита і трапезну церкву.

Складаємо щиру подяку найперше Богові за можливість бути та молитися в столиці України. Як також дякуємо нашим настоятелям за цю поїздку: Протоігумену о. Пантелеймону Саламасі, ЧСВВ, ігумену Крехівского монастиря о. Атанасію Євушу, ЧСВВ, магістру новіціяту о. Йоану Лубіву, ЧСВВ, а особливо ігумену Київського монастиря та вікарію Протоігумена – о. Василію Тучапцю, ЧСВВ за те, що нас прийняв, організував наше перебування та забезпечив всім необхідним. Завжди пам'ятатимемо їх у своїх молитвах.

ПРЕЗЕНТАЦІЯ «ДРАМИ ЦЕРКВИ» В ІВАНО-ФРАНКІВСЬКУ

о. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

9 березня 2013 року в актовому залі монастиря отців Василіян у м. Івано-Франківську відбулася презентація актуальної монографії «Драма Церкви» стосовно скасування Греко-Уніатської Церкви в Російській імперії та заодно викорінення її культурних надбань.

На цей захід завітали автори книги – Надія Стоколос і Руслана Шеретюк, владика-емерит Івано-Франківської Митрополії Кир Софрон Мудрий, ЧСВВ, Протоігумен о. Пантелеймон Саламаха, ЧСВВ, вислужений ігумен місцевої василіянської обителі о. Володимир Палчинський, ЧСВВ, головний редактор «Нової Зорі» о. Ігор Пелехатий, також інші священики Василіянського Чину, парафіяни та гості.

Розпочав дійство виконанням пісенних творів парафіяльний камерний хор «Кантемус». Опісля о. Протоігумен представив усім присутнім у залі авторів книги, людей, що не роджені в Галичині, однак зацікавлені нашою Церквою.

«Ми відкривали собі те, що не знали раніше, ми співстраждали – писали про драму, трагедії смерті», ділилась пережитим авторка Надія Стоколос у розповіді про історію монографії. За її спостереженнями, в офіційних документах раніше УГКЦ називалась «Уніатською Церквою» або «Греко-Уніатською», про неї написано багато неправди… *«Наша книга не тільки про те, як нищили Церкву, а й про те, як люди зберігали духовні і культурні традиції»*, також виокремила п. Надія. Після неї виступила інша співавторка рідкісної книги Руслана Шеретюк. Відповідно до її промови, колись був так званий тиск на позиції Греко-Уніатської Церкви, люди опиралися, адже не хотіли переходити у православ'я, йшли до римо-католицизму…

О. Протоігумен Пантелеймон зачитував певні фрагменти з «Драми Церкви», котрі були варті особливої уваги. єпископським словом теж звернувся до слухачів і Преосвященний владика Софрон, пригадавши впору, що, мовляв, Церква – Божа, а не людська. Її веде Христос, тому вона існуватиме завше, переходячи хресні шляхи. «Наша Церква загартувалася, посіяла нові зерна християнства», мовив він.

Затим, висловив подяку присутнім о. Протоігумен, запросивши під завісу до слова о. Ігоря Пелехатого, який зробив більше наголос на сучасності Церкви, на тому що методи її нищення в наш час відомі… *«Народ любив свою Церкву, бо вона давала йому життя»*, підсумував о. Ігор.

ВОЛСВИНСЬКИЙ СВЯТО-ВОЗДВИЖЕНСЬКИЙ ВАСИЛІЯНСЬКИЙ МОНАСТИР

Володимир ГІЩИНСЬКИЙ,
викладач
Борщівського
агротехнічного
коледжу

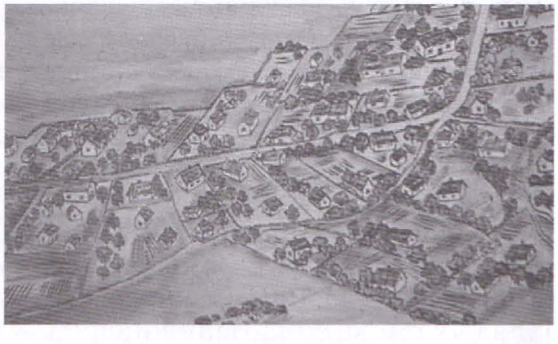

Волсвинський Свято-Воздвиженський монастир (Львівщина) засновано в 1629 р. Фундатором Волсвинського монастиря став Іван Остророг, воєвода Познанський, підписавши фундаційну грамоту 26 липня 1629 р.

За час існування Волсвинського монастиря в ньому були такі церкви: Чесного Хреста – дерев'яна з трьома куполами, які були криті бляхою, Святого великомученика Георгія – деревяна, крита гонтами, а також дерев'яна трапеза церква. У кожній церкві були прекрасні іконостаси, виготовлені місцевими умільцями. У чернечій обителі Волсвина, яка містила в собі шість келій, було збудовано три монастирські будинки. Монахи вели велике господарство.

У 1743 р. Волсвинський монастир у складі майже 170 василіянських чернечих обителей приєднався до Руської Свято-Покровської провінції Чину. У 1748 р. до Волсвинського монастиря прилучено старовинний Городищенський над Бугом монастир Благовіщення Пречистої Діви Марії. У 1754 р. до Волсвинської обителі було прилучено василіянський монастир Успіння Пресвятої Богородиці в Стоянові.

У різні роки існування монастиря у Волсвині тут перебувало 5-6 монахів.

Гордістю волсвинських василіян була бібліотека, основи якої було закладено ще в час заснування монастиря. Фонди її значно зросли внаслідок поступлення значного числа рукописних і друкованих книг після прилучення до обителі Городищенського монастиря. Окрасою її був написаний в кінці XII – поч. XIII ст. на пергаменті "Апостол" і названий за

місцем свого пізнішого зберігання "Кристинопольським Апостолом".

Ігуменами Волсвинського монастиря були: о. Софроній Залуцький (перший ігумен), о. Паїсій Гжибовський, о. Алімпій Головецький, о. Інокентій Дубачевський, о. Гавриїл Смольницький, о. Теодосій Григорович.

Саме із Волсвинського монастиря розпочала свій шлях Тартаківська ікона Пресвятої Богородиці, яка з часом набула слави чудотворної. Цю ікону привіз у монастир монах- василіянин Волсвинської обителі о. Єремія із Єрусалима, де він перебував під час свого паломництва до Святої Землі. Саме цю ікону Пресвятої Богородиці він і подарував жителям с. Тартак.

Спочатку ікона зберігалася у дерев'яній капличці, для неї збудованій. У 1765 р. капличка згоріла під час пожежі, яка охопила все село. Вогонь знищив все. Ікона чудом вціліла, залишившись неушкодженою. Її селяни віднайшли на згарищі каплиці. Побачивши вцілілу, зовсім непошкоджену вогнем ікону, люди як один впали на коліна і хвалебними піснями прославили Всемогутнього Бога та Пречисту Діву Марію, і з вірою в щирих молитвах просили Пресвяту Богородицю опіки над ними – погорільцями. У короткім часі село було заново відбудовано.

На місці спаленої каплички тартаківці незабаром збудували велику дерев'яну церкву, до якої із торжественною величною процесією перенесли чудотворну ікону. Чудотворна ікона Пресвятої Богородиці дивним чином врятувала тартаківців від смертельної «морової зарази» яка охопила Надбужжя у 1768 р., і тривала в краю шість місяців. Тоді ікону Богородиці пронесли з процесією як по селу, так і довкола нього і пошесть, яка тривала в краю декілька місяців, відступила від села.

За результатами двох духовно-світських комісій Грамотою Перемишльського єпископа Атанасія Шептицького від 1 квітня 1777 р. ікону проголошено чудотворною. Хроніка чудотворних дійств, яка велася при церкві, нараховувала на початок XX ст. сотні чудес і ласк Пресвятої Богородиці та до сотні даріввот, які зложили як подяку за зцілення від різноманітних недуг люди.

21 червня 1906 року Святійший Отець Папа Римський Пій X наділяє церкву в Тартакові правом повного відпусту на свята Різдва та Успіння Пресвятої Богородиці та Різдва святого Івана Христителя.

Сьогодні чудотворна ікона Пресвятої Богородиці, як у давнину, захищає своїм омофором, зцілює людей в їх недугах і смутках, в тілесних і душевних потребах про що свідчили і свідчать численні дарівоти на іконі. На честь Тартаківської чудотворнї ікони Пресвятої Богородиці народні поети склали прекрасну пісню.

На початку 1764 р., на саме Христове Різдво, волсвинські василіянські ченці на чолі з ігуменом монастиря о. Теодосієм Григоровичем перейшли до Кристинопольської Святоюрської чернечої обителі. Волсвинський Свято-Воздвиженський монастир було прилучено до Кристинопільського монастиря заснованого на основі розпорядження протоархимандрита Іпатія Білинського від 30 липня 1763 р. фундатором якого був граф Салезій Потоцький. Водночас монахи стали в дерев'яній Свято-Юрській церковиці надавати духовну обслугу українській громаді.

Остаточно Волсвинський Свято-Воздвиженський монастир припинив свою діяльність в 1770 р.

Чи проблеми мого ближнього

Іван ЯР

є тільки його проблемами?

Приміський автобус вже стояв на своєму місці, і пасажири зайняли свої сидіння. Не залишилось жодного вільного місця, хоча була субота. Старші люди їхали до міста в основному за покупками, молодь – щоб розважитись. Хтось неголосно перемовлявся між собою, хтось заглибився у свої мобільні телефони, хтось просто дивився у вікно. До відправки автобуса залишалось ще хвилин п'ятнадцять.

У цей час до автобуса зайшла ошатно одягнута жінка того віку, коли про молодість вже говорять у минулому часі, але і старість ще не прийшла. На ній був костюм, який складався з жакета і спідниці, сірий светр та чорні чобітки. На шиї жінка мала золотий ланцюжок з хрестиком і медаликом із зображенням Фатімської Божої Матері. Волосся в жінки було каштанове, акуратно підстрижене і зачесане. Було видно, що жінка слідкувала за собою, але незважаючи на це, в її зовнішності вгадувалась людина, яка прожила нелегке життя, і вона знала, що таке важка праця.

Коли вона зайшла, молодь ще нижче схилилась над своїми мобілками, вважаючи, що жінка ще цілком добре виглядає і місцем їй поступатися не обов'язково. Лише один чоловік, приблизно одного віку з нею, встав і, приємно посміхаючись, запропонував їй своє місце.

– Сідайте, будь-ласка, – сказав він.

– Сидіть, сидіть, я постою, – почала заперечувати жінка.

– Ну, не позбавляйте мене задоволення поступитись місцем такій чарівній жінці.

Комплімент прийшовся їй явно до душі і деякі жінки навіть заздрісно глянули на неї. Із задоволеною посмішкою жінка, подякувавши, сіла, поклавши сумочку на коліна.

Був гарний і досить теплий весняний день. Сніг зійшов, і з набухлих бруньок почали розпускатись молоді паростки. Повітря було напрочуд чисте і прозоре. Все навкруги дихало свіжістю і весною і це сповнювало людей радістю.

Із протилежного боку невеликої станції на майданчик вийшов чоловік в брудній балоновій курточці, яка була прорізана в декількох місцях і через дірки якої проглядалася біла набивка. На його черевики без шнурівок мішковито спадали брудні штани, внутрішня частина яких від пояса до колін мала білу нерівну кайму і на яких причепилося декілька минулорічних сухих листків. Під курткою були брудні светр і незаправлена сорочка. Його волосся було так само брудне і скуйовджене, лиця його, щонайменше місяць, не торкалася бритва. Чоловік оглянувся і в декількох метрах від себе побачив на бордюрному камені недопиту пляшку пива, яку хтось, очевидно, залишив тут з вечора. Він підійшов до неї і одним духом вилив в себе залишки рідини. Ця картина привернула увагу пасажирів. Дехто дивився на нього з жалістю, але більшість – з огидою.

Як низько може опуститися людина, – сказала новоприбула жінка. – І навіщо таке живе на землі! Ці бомжі гірші від бездомних собак, біля них гидко близько пройти!

Чоловік, що поступився їй місцем, пильно глянув на неї і сказав:

– Але ж він не народився алкоголіком і бомжем. Ні ви, ні я не знаємо, що довело його до такого стану. Можливо, якісь життєві труднощі зламали його і не було нікого, хто б підтримав його у скрутний час.

– Багато людей переживають скрутні часи, але не опускаються до того, щоб тинятися по помийках і харчуватися недоїдками, – відповіла жінка. – Напевне,

пропив свою хату з такими ж як він сам і тепер нікому не потрібний. Навіть близькі родичі до таких не признаються. Я сама перетерпіла багато лиха, і ніхто мені не допомагав, але, як бачите, не дійшла до такого жалюгіддя.

– Честь вам і хвала, що ви така сильна жінка і не зламалися в час випробувань! Але що робити з тими, хто не зміг подолати життєвих негараздів?

– Таких треба ізолювати і тримати осторонь від порядних людей. Колись їх відсилали на 101-й кілометр або заставляли працювати.

Автобус рушив з місця. Погляд чоловіка впав на хрестик і медалик на грудях жінки.

– Ви, напевне, добра християнка.

Жінка, з ледь помітним викликом, глянула на чоловіка.

– Так, я ходжу до церкви і виконую встановлені приписи.

– Ви часто сповідаєтесь?

– А я не роблю нічого такого, що б порушувало Божі Заповіді, і мені вистачає відбути сповідь перед Різдвом і перед Пасхою.

– Тоді, якщо ви не заперечуєте, в мене є до вас декілька запитань, як до християнки.

Жінка знизала плечима.

– Якщо зможу, то відповім.

Пасажири в салоні почали прислухатися до розмови, навіть молодь відклала свої мобілки.

– Як ви думаєте, кого Бог більше любить – вас, чи цього брудного бомжа?

Жінка прикусила губу. Питання було непростим. У глибині душі вона знала для себе відповідь, яка була, звичайно, не на користь цього бомжа. Але вона згадала читання Святого Євангелія на Службі Божій і науку священика на проповіді після цього. Це був епізод про митаря і фарисея, де останній виносив себе над іншими і вважав, що він найкращий. Якщо вона відповість, що Бог через її праведне, як вона вважала, життя любить її більше, то уподібниться цьому гордому фарисею; якщо ж скаже, що бомжа, то це буде суперечити тим словам, які вона сказала перед тим. Але була і третя, єдино правильна відповідь, яку вона і вибрала:

– Бог любить нас обох однаково.

– Ви дуже добре сказали, – похвалив її чоловік, і вона трохи заспокоїлась.

– А як ви думаєте, хто більший грішник: ви, чи цей очмелений бомж?

А ось це запитання ставило її в безвихідну ситуацію. Вона відчула себе в становищі фарисеїв, яких Ісус питав про Іванове хрещення, після їх дошкульних питань про те, якою силою Він робить чуда. Якщо вона скаже, що бомж, то цим самим знову ж таки вивищить себе, а якщо визнає, що вона, то це прозвучить фальшиво після її недавніх висловлювань на адресу цього бомжа. І вона відповіла ухильно і дещо роздратовано:

– Про це може судити тільки Господь Бог.

– Але Ви не відповіли на моє запитання.

Жінка вже пожалкувала, що вв'язалась у цю розмову, і не втрималась від дошкульно-іронічних слів:

– Ви, я бачу, дуже розумний!

– Я розумний настільки, наскільки дозволив мені Господь Бог, – спокійно і примирливо відповів чоловік. – Але що ж робити із цією опущеною людиною? Я бачу три виходи: перший – лишити все так, як є, тобто нехай цей чоловік сам думає про своє майбутнє і вибирається з цієї ями, якщо зможе; другий – це, як ви кажете, ізолювати його за допомогою правоохоронних органів; і третій – зробити все можливе, щоб повернути

його до нормального життя. Який же шлях вибрати? Найпростіше залишити все так, як є, що, зрештою, і відбувається. Адже ні ви, ні я напряму не причетні до того становища, в якому він зараз знаходиться. Просто не помічати цієї проблеми, може знайдеться якийсь добрий самарянин, який візьме на себе турботу про нього. Але це – майже напевне приректи його на погибель. Та й правоохоронним органам він не потрібний – що з нього візьмеш! Возитися з такими – це марудна справа. Але є ще третій шлях, коли таких людей треба витягати з пропасті, бо самі собі допомогти вони вже не можуть. До речі, Ви, бува, не помічали, що коли проходите повз таких людей, вони ніколи не дивляться Вам у вічі? Це тому, що вони від нас вже нічого не чекають. Вони, знаходячись біля нас, живуть ніби в іншому вимірі. Ми вже їх засудили і прирекли. Тоді виникає питання: які ж ми після цього християни? І що ми в свій час почуємо, гидливо відвертаючись від цих людей зараз? *«Я був голодний, і ви Мене не нагодували; був спраглий, і ви Мене не напоїли; був нагий, і ви Мене не одягнули; був бездомний, і ви не дали Мені притулку; був у тюрмі, і ви не навідались до Мене...»* А про заключні слова страшно навіть подумати. І я б ще додав: «Ви кажете, що любите Мене, аж ось Я перед вами, а ви відвертаєтесь від Мене. Як Я хотів, щоб під час моєї агонії в Гетсиманському саду хтось був біля Мене! І зараз Я є перед вами в образі цього бомжа. Лукавці, не відвертайтеся від нього, робіть діла, достойні покаяння!» В кожній людині, повторюю – в кожній, ми повинні бачити Господа нашого Ісуса Христа і ставитись до неї з любов'ю і пошаною. Людина, саме людина, а не ті гріхи, в які вона зодягнулася, створена Богом за Його образом і подобою. Всі ми любимо добрі діла, але тільки тоді, коли їх роблять для нас. А ми... Як часто ми робимо добро своєму ближньому? Якщо ми бачимо, що людина заблукала чи знаходиться у важкому стані, то треба допомогти їй видужати. Від цього буде залежати здоров'я суспільства, в якому живемо, насамперед духовне здоров'я. Якщо ти бачиш, що людина впала і потребує допомоги (навіть, якщо їй матеріально нічого не бракує), допоможи їй. Якщо можеш зробити це сам – зроби це сам, якщо не можеш – поклич інших, але не будь байдужим. Помолитись за свого ближнього може кожен. Давайте зараз, хто бажає, помолимось в собі за цього нещасного одне «Отче наш» і «Богородице Діво».

В автобусі запанувала тиша, навіть шофер стишив хід. Через хвилину чоловік продовжував далі:

– Як ви думаєте, чи зійшов би Ісус Христос знову на землю і перетерпів всі ті муки аж до останньої заради цього окремого бомжа, щоб навіть не спасти його, а просто дати йому шанс на спасіння? Я думаю, питання риторичне і не потребує відповіді. То що ж робити нам, маючи цю проблему? Чи можемо ми, живучи в своїх невеликих квартирках і ледве зводячи кінці з кінцями, прийняти таких людей до себе і піклуватись про них? Це нереально. Звичайно, є люди, які б могли собі це дозволити, але вони, поки є можливість, стараються якомога більше урвати від пирога, біля якого крутяться, і якісь там проблеми якихось там знедолених людей їх не хвилюють абсолютно. Тоді, як нам допомогти цим нещасним? Адже, якщо відкинути наше лукавство і називати речі своїми іменами, це ми з вами винні в їх біді, ми винні в тому, що наших дітей привчають до алкоголю, яким безневинним його б не представляли. Наші діти в

майбутньому, якщо доживуть, поповнять ряди таких от брудних бездомних бомжів, це ми винні в тому, що на зміну гральним автоматам повідкривалися інтернет-кафе, де наших дітей перетворюють у психічно хворих зомбі, ми винні в тому, що наше телебачення стало інструментом розбещення, а не виховання, що нашим дітям нав'язують такі комп'ютерні ігри, за більшість з яких тих, хто їх розповсюджує і продає, треба просто судити, і, нарешті, ми винні в тому, що нами правлять переважно зовсім аморальні люди, для яких проблеми простих людей є чимось далеким і абстрактним, ми винні у продажних судах і силових структурах, які обслуговують тільки собі подібних, ми винні в тому, що невинних людей кидають у тюрми, бо вони завдають клопоту можновладцям, а де немає людини, там, як відомо, немає проблеми.

– А як же ми можемо бути в цьому винні? – не втрималася жінка.

Ми винні тому, що дозволили і дозволяємо правити собою людям, для яких людські і християнські цінності – це пустий звук. Адже це ми їх обирали, вірячи їх облудним обіцянкам. А тепер вони всіма неправдами поспішають набити свої кишені. Ми не опираємось навіть відверто цинічному беззаконню, до якого вони вдаються. Але ж згідно з Конституцією єдиним джерелом влади в Україні є народ. Скільки то беззаконня і несправедливості чиниться в нашій державі! І, бачачи це, ми мовчимо. Мовчимо, бо поки що нас це не зачіпає. А якщо зачепить? Хто нам допоможе? Хто допоможе тим, яких це вже зачепило? Скажіть, ви коли-небудь стикалися з несправедливістю при вирішенні ваших особистих питань? Доводилось вам давати хабар для їх залагодження?

– Всім це доводиться робити. Для нас це норма життя.

– А якщо б для того, щоб справедливо вирішити ваше, особисто ваше питання, чесним і законним шляхом, чого не хочуть робити чиновники, люди вийшли на вулицю, і не якісь там десятки чи сотні людей, а десятки і сотні тисяч? Скажіть, це дало б якийсь результат?

– Безсумнівно!

А скажіть, якби треба було справедливо вирішити моє особисте питання, коли вирішити його законним шляхом просто неможливо, ви вийшли б разом з іншими на вулицю?

– Тепер, напевне б вийшла.

Ось бачите, якщо б ми ставились до проблем інших, як до своїх власних, як це робить Ісус Христос, і не займали позицію «моя хата скраю», ми давно б вже вирішили всі наші питання, і далеко б просунулись у побудові незалежної і справедливої держави для нашого з вами блага, і не заробляли б гріхів їх нечесним вирішенням. Треба шукати і приводити до влади справді чесних людей, справжніх християн, тоді можна буде легко вирішити і проблему цього бомжа. Але всім нам до самих глибин нашої свідомості треба запам'ятати одне: тільки в єдності сила народу, і немає «моїх» чи «їхніх» проблем, є тільки «наші» проблеми. Згадайте перші дні нашої незалежності, згадайте «помаранчевий Майдан». Ми добилися перемоги, тільки разом вийшовши на вулицю. Пора довести, що лише український народ має право керувати державою!

Автобус повільно під'їхав до кінцевої зупинки. З нього в задумі виходили пасажири. Їх вихідний день перестав бути просто вихідним днем.

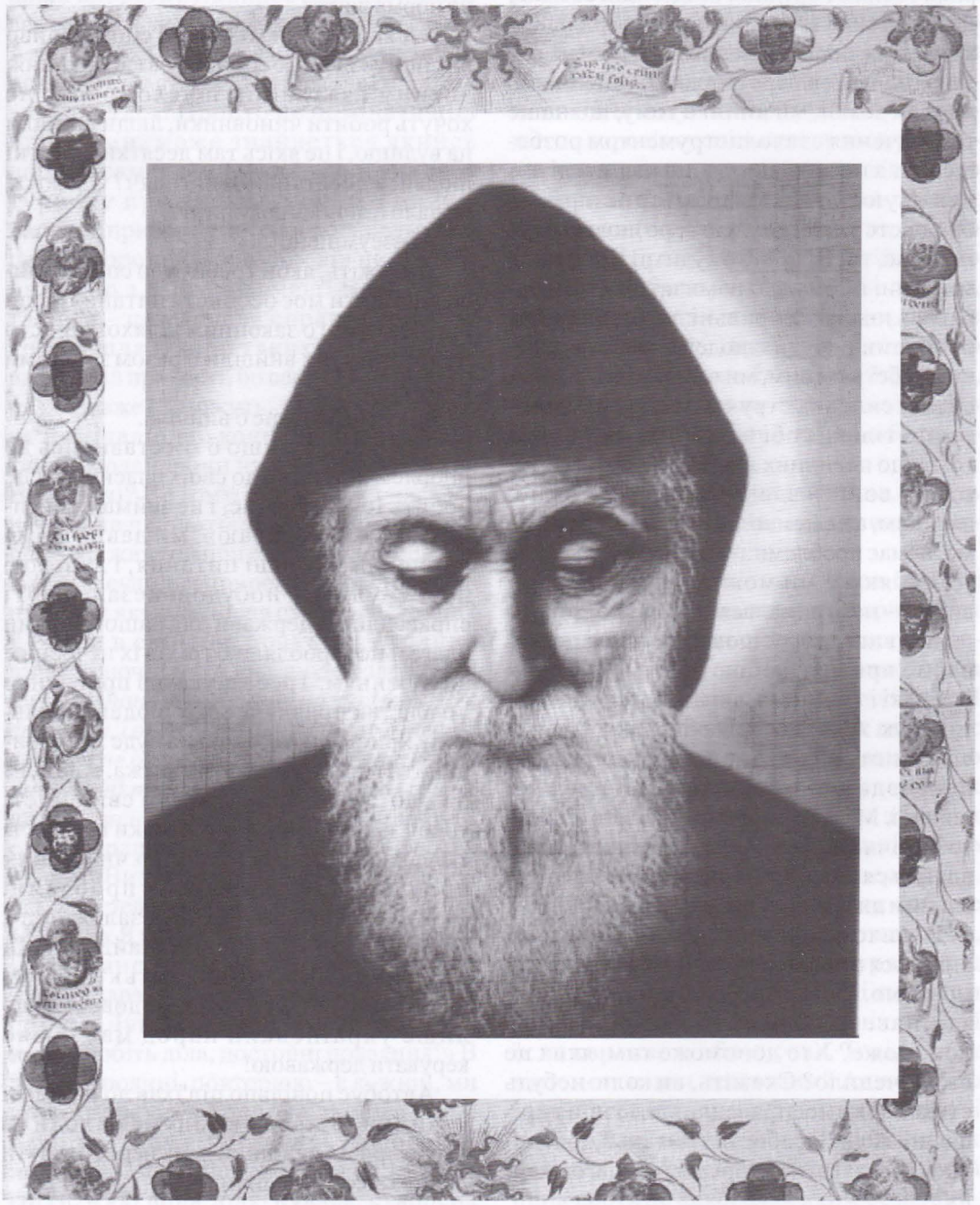

Святий Шарбель допоміг

Цілий день Євгенія працювала на городі. Навесні, як ніколи, роботи багато, а тут ще і в хаті треба навести порядок, так що вихідний день пролетів, як би його й не було. Тільки ввечері ще до вечері сіла у садочку, щоб відпочити та на самоті поговорити у молитві з Богом. Вийнявши вервичку, вдивлялася на сонце, що заходило рожевим кружевом, стала перебирати зернятка, проказувати «Богородице Діво…» Згадавши свою сестру Світлану, вона вирішила запросити на літо її до себе, у село Шарки, що недалеко розташоване від Деражні. Після короткого відпочинку і молитви Євгенія у хаті на столі писала листа своїй сестрі, яка з чоловіком виїхала на заробітки до Польщі.

– «Дорога сестричко Світлано, я сьогодні цілий день працювала на городі. Ні, я не втомилась, але мені одній сумно. Дуже хотілось би, щоб ти приїхала на село. Як буде в тебе відпустка, то приїжджай разом з дітьми і чоловіком. Садки відцвіли, і цього року будуть гарні вишні, черешні, яблука, дітям буде де погуляти, а ти мені щось допоможеш у роботі, так що нудьгувати не будемо. У неділю будемо ходити до Деражньої до храму на святу Літургію. Така думка мені надійшла сьогодні ввечері, коли я молилась у садочку на вервиці. І тут же вирішила написати тобі листа. Тож чекаю на тебе і на твоїх дітей у Шарках. Як до нас їхати, ти знаєш. Коли будеш в Україні, дзвони, щоб я могла тебе зустріти на станції. До зустрічі…»

Коли Євгенія писала листа, на подвір'я увійшла корова, яку пригнали пастухи з пасовиська. Ще довелось корову видоїти, а потім вже вечеря, молитва і сон, а там ранок – і знову все повторюється.

Як тільки почалось тепле літо, Євгенія кожного дня виглядала свою сестру, та одного разу по мобільному телефону почула:

– Я їду з діточками з Хмельницького до Деражньої – зустрічай мене на вокзалі.

Після цього дзвінка Євгенія зібралась і пішла до Деражньої на вокзал. Підійшов потяг, і вона побачила, як Світлана виходила з двома діточками з вагона. Радощам не було меж. Спочатку виходила Світлана, тримаючи свою дитину Вікторію на руках, а потім дочка її Ірина сходила по східцях. Євгенія підхопила її, обнявши, поцілувала і всі радісні, взявши свої речі, підійшли до таксистів. А в скорому часі вони вже були вдома у своїх рідних Шарках.

Тільки через місяць приїхав до Світлани її чоловік Анатолій, якому всі були раді, бо всі зібрались тепер разом у бать-

ківській сільській хаті. Для сім'ї Анатолія відпустка проходила в найкращих умовах: свіже повітря, свої продукти з городу, свіже молоко, садочок. Анатолій деколи вранці ходив з вудочкою на ставок рибу ловити, а в неділю всі йшли сім'єю в Держаню до святині на святу Літургію.

Дні вминали швидко, не оглянулись, як вже проминуло три тижні. Не відомо з чого захворіла менша донечка Вікторія. Півтора року вона виростала здоровою, тільки деколи болів у неї животик. Лікарі признавали вроджену патологію товстого кишечника, яка зі зростом дитинки, як вони говорили, пройде. Та на жаль, животик у дитини дуже збільшився і став твердим, що жахливо було дивитися на тяжкі болі дитини. Щоб випорожнитись, потрібно було ставити клізму і тоді дитині ставало легше. За здоров'я Вікторії всі молилися, навіть маленька Ірина молилася за здоров'я своєї сестрички разом з батьками.

На початку серпня у неділю вдосвіта дитині стало важко. З дитиною батьки, не дочекавшись дня, поїхали в Деражню на пункт швидкої допомоги. Черговий лікар Михайло Михайлович тут же викликав хірурга, який приїхав швидкою допомогою, і зараз же почав робити візуальне обстеження.

– Дитинку потрібно спасати, – говорив хірург, слухаючи биття серця і пульс, – негайно добирайтеся до Хмельницька у дитячу лікарню, бо дитині залишилось півдня жити.

Ця вістка приголомшила подружжя. Анатолій, щоб заспокоїтися, вийшов на коридор, а з дитиною залишилась Світлана. Не гаючи дорогого часу, лікар виписав направлення, і Анатолій зі Світланою тут же поїхали до Хмельницька.

Не зважаючи, що це була неділя – вихідний день, лікарі найперше зробили рентген і поклали дитину в реанімацію.

Тільки тепер по-мобільному телефону дзвонила Світлана сестрі:

– Женя, дуже тебе прошу йди в Деражню на Службу Божу і замов святу Літургію за здоров'я Вікторії. Вона дуже у тяжкому стані, лежить в реанімації. Зробили лікарі рентгенівський знімок, який показав, що товста кишка в одному місці звужена по довжині одного сантиметра до діаметра двох міліметрів. Тож підійди до отця Валерія і все йому розкажи, нехай він якнайскоріше відслужить Службу Божу за її оздоровлення.

Євгенія зрозуміла всю ситуацію, і в цей час вона саме збиралась йти в Деражню. Забігла до сусідки і тут же з вулиці на повний голос гукала:

– Ганю, як прийде корова, зажени до хліва і її видоїш. Я не маю зовсім часу. З дитиною дуже погано, – говорила зворушена горем Євгенія, тримаючи у руці вервицю: вона вирішила молитися йдучи дорогою.

Прийшовши до церкви, Євгенія застала отця Валерія у сповідальниці. Приступивши тут же до сповіді, після якої розказала про критичний стан дитини, вона щиро молилася, так як говорив отець:

– Тільки молитва і заступництво святих може врятувати Вікторію. Покладайтесь на Боже милосердя, не втрачайте надії.

У Хмельницькій дитячій лікарні лікарі вирішили, що в даному випадку дитині потрібне хірургічне втручання. І з Хмельницька направили дитину до Києва на операцію.

До Києва подружжя з дитиною прибули на другий день важкого стану дитини. Знову обстеження і рішення лікарів однозначне – необхідна операція.

– Операція достатньо складна, і треба зробити два або три хірургічні втручання.

Такі операції платні і дорого коштують. Так що збирайте гроші, а як будуть у вас гроші, приїдете, і ми все зробимо, що в наших силах, щоб врятувати життя вашій дитиночці, – говорив холодним тоном лікар дитячої лікарні столиці. Він навіть не поспівчував батькам, які вже другу ніч не спали, надіючись про швидке вирішення хірургічних справ у Києві.

У лікарні було багато батьків з хворими дітьми з різних куточків України і Києва. У кожного були свої проблеми, тому Анатолій і Світлана почувались тут самотніми. У них не було ні грошей, ні знайомих.

– На все Божа воля, – говорила Світлана. Їдемо додому, бо прийдеться шукати гроші. Тільки де їх шукати? Навіть в кредит нам не дадуть таку велику суму.

Вийшовши з лікарні, Анатолій ще раз подивився на вивіску лікарні, зітхнув важко, кажучи дружині:

– Сідай у машину, їдемо у Шарки.

Позакривавши надійно двері старого авто «Жигулі», виїжджали вулицями, наповнених різним транспортом Києва.

– За щасливу дорогу помолимось Богові, – говорив спокійно Анатолій, – тільки дивись, щоб вітром не протягнуло, бо духота надворі, та й віконечко відкрите.

Світлана тримала Вікторію на руках і, як тільки дитина відривала очі, тут же плакала. Перед Житомиром Анатолій зупинився, з'їхавши на обочину, він вирішив відпочити. У цей час дитинка заснула, а на кермовому колесі тут же стомлений заснув Анатолій. Світлана положила дитину на сидіння, а сама вийшла з салону, щоби провітритись. Пекло сонце, і тільки, коли воно заходило за хмару, ставало легше. Світлана зайшла в посадку дерев, а в думках було одне: звідки взяти таку велику суму грошей на операцію і чи є гарантія, що операція буде вдалою, адже ж лікар сказав, що потрібно робити дві або три операції, але за гарантію нічого не говорив. Через півгодини, пробудившись, Анатолій також вийшов з машини, щоб освіжитись.

– Ми не запитали лікарів, чи вони дають гарантію успішного здійснення операції, – запитала зацікавлено Світлана Анатолія.

– Я запитував їх про це, вони не дали конкретної відповіді, навіть один з лікарів висловився:

– Кожна операція в Божих руках. Одна надія залишається… – відповідав Анатолій, додаючи до цих слів: поїдемо, я вже відпочив.

Лиш пізнім вечором вони приїхали у своє село Шарки. Порозмовляли ще з Євгенією, повечерявши, полягали спати, адже ж були вони дуже перевтомлені як фізично, так і духовно.

На другий день Євгенія зустрілася зі своїм однокласником по сусідству Петром. Він проживав у Києві, і приїхав до своєї родини відвідати своїх родичів, привітавшись, він запитав:

– Як життя? Як здоров'я?..

– Богу дякую, все добре, тільки у сестри дитина хворіє. Вчора возили до Києва на операцію, але треба багато грошей, і назад ні з чим повернулися. Не знаю, як буде. Переживаємо… А зі мною, слава Богу, все добре. А як у тебе справи? – запитувала Євгенія.

– Недавно був я у Лівані, де в одному з монастирів проживав і служив Богові св. Отець Шарбель. Він відомий на цілий світ, бо багатьох людей оздоровлює від всяких недуг. До містечка Аннайя кожного дня прибуває багато паломників із всього світу, щоб помолитися до цього святого, випрошуючи таким способом оздоровлення для себе і для інших.

Багато є записано чудес, але багато оздоровлюються ті, які до нього моляться і просять допомоги. Я привіз з собою образочки з молитвами до святого Шарбеля, а також молитви-дев'ятниці. Якщо бажаєте, я вам можу подарувати. Спробуйте молитися до цього святого за оздоровлення дитини.

Євгенія з цікавістю слухала розповіді про святого Шарбеля, а потім з Петром пішла до своїх сусідів. Петро показав їй фотографії з Лівану і монастиря, де перебував і служив святий Шарбель.

– Ось вам образочок св. Шарбеля, а з другої сторони є молитва до нього, а це даю вам дев'ятницю. Щоденно моліться! Думаю, що він допоможе вам в операції вашої дитини, – говорив з певністю Петро до Євгенії.

Вона взяла образочок і книжечку з молитвами і прийшла до дому і все розказала Світлані про святого Шарбеля.

Ще цього дня Євгенія ходила в Деражню до о. Валерія і все йому розказала. Він вислухавши уважно свою парафіянку, дав добру пораду:

– Молитва збагачує духовно кожного християнина. Святого Шарбеля Канонізував Папа Павло VI, бо ще за його життя були оздоровлення багатьох хворих за його молитвами. Він став відомий у всьому світі. Дуже добре, коли хтось звертається до вибраного свого святого. Якщо ви будете постійно до нього молитися, надійтеся, що він вам допоможе. Та на все Божа воля. Ці терпіння вашої хворої дитини, і ваші терпіння, і ваша молитва вас ще більше піднесуть до Бога. Можливо, у цій недузі малої вашої дитини ви краще зрозумієте, який є Бог. Ви зрозумієте, що вже у невинній вашій дитині проявляється терпіння Сина Божого Ісуса Христа, що взяв Свій хрест за життя світу, за гріхи наші. Навіть, як щось буде найважче і тоді сприймайте з вірою, що така Божа воля. А що Бог творить, то завжди добре. Я також буду молитися за вашу родину і за малу Вікторію.

Прийшовши до дому, Євгенія розказала Світлані і Анатолію, що треба тільки молитися і повністю віддатися Богові.

– Я щось не дуже в це вірую. Якщо лікарі без операції вважають безвихідь, то при чому тут молитва? І де цей Бог, що дивиться на таке беззаконня? Виходить так, як багатий чоловік, то для нього все є, а бідному – помирай, – говорив якось з недовірою Анатолій.

– Ні, ні, тільки молитва повинна нам допомагати, і, якщо навіть Вікторія помре, то все таки перед Богом нам буде спокійніше, що ми все робили для того, щоб допомогти їй.

Дитина спала. Євгенія положила образочок на живіт дитини і з Світланою, Анатолієм на колінах стала прочитувати всі молитви, які були в книжечці Молитви до святого Шарбеля. Разом з ними молилася старша донечка Ірина. Кожного дня по три рази: вранці, в обід і вечором всі разом молилися. Від молитви вони не відчували ніякої втоми, а навпаки, як говорив о. Валерій, вона їх підносила на дусі.

Перші три дні, а особливо вечорами дитина відчувала дуже важкі болі і непокоїлася, тобто, у неї був повний дискомфорт. У цей час всі в хаті переживали і ще ревніше молилися. Через деякий час зболена дитина ставала спокійнішою і здавалося нам, що болі відходять, і в скорому часі помре. Батьки не переставали молитися до св. Шарбеля.

На другий день знову появився неспокій у дитини, але вже не так, як це було вчорашнього дня. Терпіння своєї

дитини завжди важко в більшості сприймають батьки, бо заодно і самі несуть цей тяжкий хрест недуги. А одного разу у мареві-сні Євгенії здавалося, що з ними молиться св. Шарбель. Відкривши очі, вона дійсно побачила, як молився Анатолій над дитиною і до нього підійшла Світлана. І в цей час Євгенія також піднялася з ліжка і стала з ними молитися разом. Тільки після молитви вона сказала:

– Вікторія буде жити, бо в сні я бачила, що з нами молиться сам святий Шарбель.

Анатолій, взявши на руки дитину, став ходити по кімнаті і вдивлявся у очі дитини. Дитя пробудилося і милим поглядом дивилося на нього.

Через деякий час турботи відходили в минуле. Дитині з кожним днем ставало легше і була спокійною, як в день, так і в ночі, появився апетит. Дитина стала поправлятися. Батьки, вдячні святому Шарбелю, виїхали до Польщі, де вони працювали до цього. Вони заїхали до Варшави, щоб там лікарі обстежили дитину. На щастя, рентгенівський знімок показав, що ніякого звуження товстої кишки немає.

Ми навіть не підозрюємо, що таке щось могло бути, – говорила лікарка, яка виконувала обстеження.

Світлана показала лікарці всі записи з історії хвороби, а потім розказала, що операція у Києві не відбулась із-за того, що в них не було грошей на операцію, але їм допоміг святий Шарбель з Лівану, який вилікував їхню дитину безплатно.

Лікарка, усміхаючись, з щирістю говорила, дивуючись з великої віри подружжя:

– Це дійсно чудо, у яке неможливо повірити відразу, що за вашою вірою святий Шарбель зробив безплатно операцію. Це, мабуть, тому, що ви не сумнівались у силі Божій.

– Я трохи сумнівався, але, коли побачив, як стає легше дитині, ще більше повірив у всесильність Бога, і мої сумніви розвіялись, як той туман, коли сонце засіяло над землею, зникає з наших очей і розсіюється по траві росою, – говорив з якоюсь радістю до старшої літами віруючої лікарки, додаючи до цієї розмови: – я щасливий, що святий Шарбель доторкнувся до нашої сім'ї.

Коли Євгенія отримала звістку від сестри Світлани, що Вікторія здорова, то з радості прийшла до церкви і говорила до пароха, розказуючи про оздоровлення дитини за молитвами св. Шарбеля, вона переконливо стверджувала:

– Це було велике чудо особисто для мене! Якби це сталося в когось іншого, то я би не повірила. Та все це відбувалося на моїх очах. Та найбільше св. Шарбель утвердив у нас віру в єдиного Бога у Трійці Святій, в Пречисту Діву Марію, ангелів та всіх святих. Тож дякую Богові і св. Шарбелю за його доброту і милосердя до нас. А це даю на подячну Службу Божу за оздоровлення маленької нашої Вікторії.

Тоді священик з розумінням пояснив Євгенії:

– Папа Павло VI, проголошуючи святим отця Шарбеля під час завершення Другого Ватиканського Собору, сказав, що Шарбель залишається символом святості у служінні Богові. Зараз світ захоплений ідеалами матеріального добробуту, тоді як він своїм життям допомагає зрозуміти цінності убогості, покути та аскетизму задля звільнення душі і піднесення до Бога.

Із розповіді вчительки-пенсіонерки
Брамської Ф. К., с. Шарки,
Дераженського району,
Хмельницької області.
5 Лютого 2013 року.

СПОВІДЬ

Люба ДІВЧУР

Щиро кається річник
Отцеві Івану:
«Я до м'яса, отче, звик –
Грішу безнастанно.

Ковбасу в Великий піст
Споживаю часто,
Ви розгрішення мені
Дайте передчасно».

Сповідь вислухав отець,
Грішника питає:
«Ковбаса ця дорога?
З м'ясом, чи немає?»

«Ні, дешева є вона, –
Б'ється грішник в груди, –
Хай простить мене Господь,
Бо у пеклі буду!»

Заспокоїв сповідник
Цього чоловіка:
«Та не грішником ви є –
Мученик великий!»

ПОКАЯВСЯ

Люба ДІВЧУР

На перелюби пішов Петро до коханки,
Та з відрядження вернувсь чоловік Іванко.

Немов рибонька об лід, вона, бідна, б'ється.
Походенька ця обом марно не минеться.

На колінах зі слізьми Петруся благає:
«Він обох за це нас вб'є, – це я добре знаю».

Скачи, милий, у вікно, хоч мене врятуєш,
Тебе люблю я давно – ти це часто чуєш.

Вибору тут не було: жити чи не жити –
Із восьмого поверху прийшлося летіти.

Дав Бог час на каяття, серденько стискає,
Згадав Петро про дітей, що дружину має:

Діти добрі в мене є, кохана дружина,
Нащо ж туди я пішов – немудра я людина?!

Глянув Бог на каяття оком милостивим –
На копицю сіна він приземлився дивом.

Обтрусився чоловік, плюнув спересердя, –
Не оцінить він довік Боже милосердя.

«За такий короткий час та відстані мізер
Такі дурні вже думки у голову лізуть!»

Досить часто ось таке стається із нами –
Як падаєм з висоти, каємось з сльозами.

Ще не встигне нас Господь із багна підняти,
Берем в руки цвяхи ми ближніх розпинати.

Слава Ісусу Христу!

Дорога редакціє, я хочу через ваш журнал висловити подяку (за перенесення онкооперації) Ісусові, Його Божому Милосердю, Матінці Божій Неустанної Помочі, Юді-Тадею, Пантелеймону цілителю, св. Антонію Падевському, блаж. Миколаю Чарнецькому, св. Шарбелю, св. Йосифу, своєму Ангелу Хоронителю.

Хочу сказати людям, які опинилися в тяжкій ситуації, нехай вірять у поміч Ісуса, через посередництво святого Отця Піо. Він допоможе разом зі святими вийти з біди.

Ще хочу подякувати людям, які молилися за мене, за їхню підтримку моральну, а також матеріальну, зокрема сім'ям Хомин М., Руслані Дель Гренадо, Яворській Марії, Гайдук Наді, Нелиш Наді, Ладнік Наді, а також Марії Грицишин і її сім'ї.

Нехай Господь Бог поблагословить їх і заховає від біди.

З повагою до Вас
Оксана, м. Стрий

Шановний колектив журналу «Місіонар», я хочу подякувати Господу Богу, Пречистій Діві Марії і всім святим угодникам за вислухані мої молитви до них, за отриману ласку, яку я просила. У мене були проблеми з ногою. І я на даний час можу ходити. Я вірю, що молитва допомагає в усьому.

Стефанія Мудрик,
м. Калуш

Слава Ісусу Христу!

Шановна редакціє «Місіонаря»! Я хочу подякувати через журнал Господу Богу, Ісусу Христу, Пречистій Діві Марії, святому Йосифові, апостолу Юді-Тадею, св. Марті за ласки, які я отримала.

Нехай Бог простить мене, що із-запізненням виконую свою обіцянку.

З повагою
Люба Картюк,
м. Львів

Слава Ісусу Христу!

Дорогий журнал «Місіонар», хочу подякувати всім, до кого я молюся за те, що допомагають мені від мого народження і по сьогоднішній день в цих моїх починаннях.

Дякую!

Кутинська Юлія,
м. Золочів

КРОСВОРД «ПАПСЬКИЙ»

Підготувала Леся ШТИКАЛО

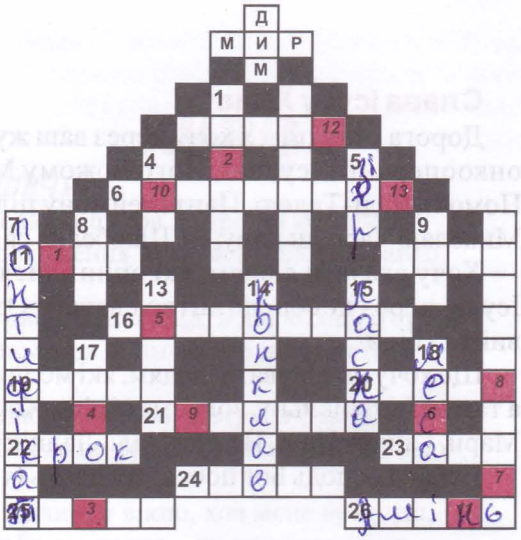

КЛЮЧОВЕ СЛОВО

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13

ГОРИЗОНТАЛЬНО: 3. Запашна рослинна живиця, вживається до кадила. 6. Середній духовний навчальний заклад. 11. Урочиста обіцянка, зобов'язання, присяга. 12. Впевненість у чомусь або комусь у здійсненні чого-небудь. 16. Угода, особливо між державою і Католицькою Церквою. 19. Сукупність усіх видів рослин, що ростуть на певній території. 20. Символ віри у Католицькій Церкві. 21. Одиниця виміру часу. 22. Назва пісні «… за кроком» отця Валерія Сиротюка до приїзду Папи Івана Павла II на Україну у 2001 році. 23. Сестра … Сімон П'єр Норман, з якою сталося чудо після молитовного заступництва Івана Павла II від хвороби Паркінсона. 24. Держава в Азії на узбережжі Середземного моря, яку в 2012 році відвідав Папа Римський Бенедикт XVI. 25. Трійчаста корона Папи Римського з хрестом. 26. Заключне слово у молитвах, проповідях; вірно, істинно.

ВЕРТИКАЛЬНО: 1. Елемент літургійного одягу Папи Римського і митрополитів латинського обряду Католицької Церкви. 2. Видатні природні здібності людини; хист, обдарування, дар, талановитість, іскра Божа. 4. Папа … XIII видав буллу про реформу Василіянського Чину, яку було здійснено у Добромилі за допомогою Чину Отців Єзуїтів. 5. Одне з п'яти почуттів, органом якого є око. 7. Влада, діяльність і час правління Папи Римського. 8. Папа … XI, який проголосив святими Івана Боско, засновника монашого Чину Отців Селезіян, Івана Віанея, пароха з Арсу, і монахиню Терезу з Лізьє. 9. Перший наслідник святого апостола Петра, другий Папа Римський. 10. Неофіційна назва спеціально розробленого автомобіля для Папи Римського. 13. Людина, яка посвятилася аскетичному життю, щоб досягнути вищу релігійну досконалість. 14. Збори кардиналів, що скликаються після смерті Папи Римського для обрання нового Папи. 15. … Божа є конечно потрібна до спасіння. 17. Держава в Африці, яку у 1985 році з пастирським візитом відвідав Папа Іван Павло II. 18. Церковна відправа у католиків.

Відповіді на кросворд «СВЯТИЙ ДОМІНІК САВІО», опублікований у числі за березень 2013 року:

ГОРИЗОНТАЛЬНО: 3.Звичай. 6.Набожність. 9.Наука. 10.Парох. 11.Юнак. 12.Воля. 15.Ангел. 16.Поміч. 19.Товариство. 20.Італія.

ВЕРТИКАЛЬНО: 1.Автор. 2.Марія. 4.Ласка. 5.Страх. 7.Бажання. 8.Чоловік. 13.Фелон. 14.Поява. 17.Щастя. 18.Успіх.

Нові видання видавництва «МІСІОНЕР»

ISBN 978-966-658-277-8, 84 с., 145 х 215 мм., м'яка обкл.

Тарас Остафіїв

ПОСТАТЬ СВЯЩЕНИКА

у Пастирських посланнях митрополита Андрея Шептицького

Сьогодні духовні особи, священики, семінаристи часто шукають чітких та авторитетних вказівок, які стосуються особи душпастиря, його прикмет, завдань та обов'язків у сфері парафіяльного служіння. Відповідь на це питання можна віднайти у завжди актуальній літературній спадщині митрополита Андрея Шептицького, який своєю діяльністю доброго Отця та люблячого Батька намагався сформувати новий тип українського душпастиря, свідомого патріота, який знає і любить свій народ жертвенною любов'ю, самовіддано молиться за нього та совісно працює для його духовного і матеріального добробуту і дбає про освіту своїх парафіян та їхню національну свідомість.

ISBN 978-966-658-282-2, 352 с., 130 х 200 мм., м'яка обкл.

о.Йосиф Будай, ЧСВВ

А ТИ ЛЮБИШ ГОСПОДА?

Роздуми на кожен день року

Читання Священного Писання, роздуми про діяння і навчання Господа Ісуса Христа, викорінення грішних пристрастей і насадження чеснот, молитовне єднання з Богом – є суттю християнського життя.

В даній книзі автор намагається в легкий і простий спосіб, на основі повчань і життєвих прикладів святих, вказати, що шлях до святості доступний усім бажаючим.

Особливий наголос ставиться на любов до Бога і ближнього, які є фундаментом і завершенням досконалості.

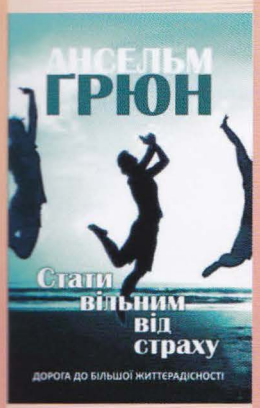

ISBN 978-966-658-281-5, 136 с., 120 х 190 мм., м'яка обкл.

Ансельм Ґрюн

СТАТИ ВІЛЬНИМ ВІД СТРАХУ

Дорога до більшої життєрадісності

Духовні імпульси

Страхи можуть діяти як допоміжна система тривоги. Але існує також страх перед страхом, котрий замикає людину, немов у в'язниці. Він перешкоджає жити в повноті. Стати вільним від такого страху – це важлива ціль. Ансельм Ґрюн наголошує не на класичній терапії, а на духовних шляхах у поводженні зі страхом, на звільненні серця з тісноти. Страх може стати ангелом, якщо укласти з ним мир і подружитися з ним, ідучи до повнішого життя. На підставі Святого Письма, згідно з тим, як Ісус обходиться з реальними страхами, автор показав розуміння, котрі є терапевтично помічними.

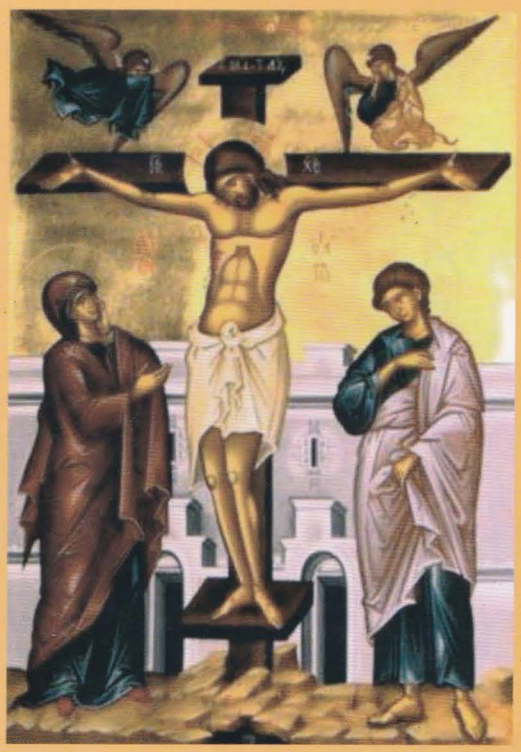

Не намагайся перемогти свої спокуси, тому що ці зусилля тільки зміцнила б їх. Погорджуй нами й навіть не застановляйся над нами! Уявляй розп'ятого Христа у твоїх обіймах і на твоїх грудях, і, цілуючи багато разів рану в Його боці, кажи: «Ось моя надія, ось живе джерело мого щастя! О мій Ісусе! Я буду сильно Тебе триматися й не відпущу дотя, дока Ти не перенесеш мене у безпечне місце».

Святий Отець Піо